

Ročník 1991

Sbírka zákonů

ČESKÉ A SLOVENSKÉ FEDERATIVNÍ REPUBLIKY

ČESKÉ REPUBLIKY / SLOVENSKÉ REPUBLIKY

Částka 13

Rozeslána dne 1. března 1991

Cena Kčs 8,-

O B S A H:

56. Zákon o jednacím řádu Federálního shromáždění
57. Zákonné opatrenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady o zriadení Policajného zboru Slovenskej republiky
58. Vyhláška federálního ministerstva práce a sociálních věcí o vymezení obsahu mzdových prostředků
59. Vyhláška federálního ministerstva spojů, kterou se mění a doplňuje vyhláška federálního ministerstva dopravy a spojů č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád)
60. Vyhláška Státní banky československé o vydávání mincí po 1 haléři, 5 haléřích, 10 haléřích, 20 haléřích, 50 haléřích, 1 Kčs, 2 Kčs a 5 Kčs se státním znakem České a Slovenské Federativní Republiky
61. Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí o přijetí změn Úmluvy o mezinárodní železniční přepravě (COTIF)
62. Oznámení ministerstva zdravotnictví České republiky o vydání výnosu, kterým se prohlašují další přirozeně se vyskytující zdroje minerálních vod v lázeňských místech Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Luhačovice, Lázně Libverda a Hodonín za přírodní léčivé zdroje a ve zřídelních místech Kyselka, Ondrášov, Lázně Kynžvart, Brodek u Přerova, Žďár, Lesná a Velká Štáhle za přírodní minerální vody stolní

Opatření federálních orgánů a orgánů republik

Uznesenie Slovenskej národnej rady o schválení zákonného opatrenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady z 25. januára 1991 o zriadení Policajného zboru Slovenskej republiky

Redakční sdělení o opravě chyby

56

ZÁKON

ze dne 29. ledna 1991

o jednacím řádu Federálního shromáždění

Federální shromáždění České a Slovenské Federativní Republiky se usneslo na tomto zákoně:

ČÁST I

ÚVODNÍ USTANOVENÍ

§ 1

Jednací řád upravuje zásady jednání Federálního shromáždění, vzájemné styky obou sněmoven, jakož i styky s vládou České a Slovenské Federativní Republiky (dále jen „federální vláda“), Českou národní radou a Slovenskou národní radou a navenek vůbec. Svě vnitřní poměry upravuje každá sněmovna vlastním usnesením (čl. 46 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.).

ČÁST II
POSLANCI

§ 2

(1) Poslanec Federálního shromáždění (dále jen „poslanec“) nabývá práv a povinností schválením zápisu Ústřední volební komise o výsledku voleb. Náhradník nabývá práv a povinností poslance dnem následujícím po dni, ve kterém zanikl mandát některého poslance.¹⁾

(2) Vykonávat práva a povinnosti ve Federálním shromáždění a jeho orgánech je poslanec oprávněn, pokud splní tyto podmínky:

- a) předá osvědčení o zvolení,
- b) předloží písemné prohlášení, že nevykonává funkce s výkonem poslaneckého mandátu neslučitelné (čl. 47 odst. 1 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.),
- c) složí předepsaný slib; po složení slibu podepíše písemný text slibu a odevzdá jej Kanceláři Federálního shromáždění.

§ 3

(1) Poslanec se účastní jednání sněmovny a výboru, popřípadě jiných orgánů sněmovny a Federálního shromáždění, do nichž byl zvolen.

(2) Ke každému jednání se vyhotoví prezenční listina, do které se všichni přítomní poslanci podepíší.

§ 4

(1) Pokud se poslanec nemůže zúčastnit jednání, je povinen se omluvit předsedovi výboru nebo sněmovny. Neúčast poslanců na jednacích dnech sněmovny a výboru posuzuje předseda sněmovny nebo předseda výboru po ukončení kalendářního měsíce.

(2) Jestliže předseda neúčast poslance neomluví, protože omluvu neshledal odůvodněnou anebo poslanec se vůbec neomluvil, sdělí to poslanci. Poslanec může do 5 dnů od doručení sdělení požádat, aby předsednictvo sněmovny toto rozhodnutí přezkoumalo; rozhodnutí předsednictva sněmovny je konečné.

(3) Neomluvená neúčast poslance na některém jednacím dnu (odstavec 1) se považuje za neúčast bez řádné omluvy.²⁾

§ 5

(1) V budovách Federálního shromáždění a tam, kde Federální shromáždění, jeho orgány, sněmovny a jejich orgány jednají, mohou orgány činné v trestním řízení provést jakýkoli úkon jen s předchozím písemným souhlasem předsedy Federálního shromáždění. Takového souhlasu je třeba, i pokud by šlo o úkon, kterým by byla dotčena písemnost sloužící poslanci k činnosti ve Federálním shromáždění nebo jiná věc obdobné povahy, a to i když se nacházejí kdekoli.

¹⁾ § 49 zákona č. 47/1990 Sb., o volbách do Federálního shromáždění.

²⁾ § 7 zákona č. 304/1990 Sb., o platu a náhradách výdajů poslanců Federálního shromáždění.

(2) Jakmile se předseda Federálního shromáždění nebo předseda sněmovny dozvědí o jakémkoli zásahu státních nebo jiných veřejných orgánů proti osobní svobodě poslance, učiněném bez souhlasu sněmovny, provedou potřebná opatření k ochraně poslance.

§ 6

(1) Žádost, aby byl dán souhlas k trestnímu stíhání poslance nebo k jeho vzetí do vazby (čl. 50 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.), a žádost, aby byl dán souhlas předsednictva Federálního shromáždění k zadržení poslance (čl. 52 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.), musí obsahovat zejména vymezení skutku, o který jde, a jeho předpokládanou právní kvalifikaci. Žádost předkládá předsedovi Federálního shromáždění příslušný orgán činný v trestním řízení.

(2) Předseda Federálního shromáždění postoupí žádost mandátovému a imunitnímu výboru příslušné sněmovny s tím, aby ji projednal a sdělil své stanovisko sněmovně, která má o žádosti rozhodovat.

(3) O žádosti se rozhoduje usnesením, a to do 15 dnů.

(4) Pokud bylo žádosti podle odstavce 1 vyhověno, má orgán činný v trestním řízení povinnost oznamovat sněmovně všechna rozhodnutí, která se poslance týkají.

(5) Poslance nelze stíhat kázeňsky ani v přestupkovém řízení.

(6) Po dobu vazby, k níž dala sněmovna souhlas, se pozastavuje výkon práv a povinností poslance. To též platí po dobu, po kterou poslanec nebyl vzat do vazby jen z důvodu uvedeného v § 73 nebo § 73a trestního řádu. V případech, kdy byl dán souhlas k trestnímu stíhání, sněmovna současně s vyhověním žádosti rozhodne o tom, zda se po dobu trestního stíhání pozastavuje výkon práv a povinností poslance, popřípadě v jakém rozsahu.

§ 7

Při provádění obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti nebo při podpoře zájmu účastníka řízení před státním nebo jiným veřejným orgánem nesmějí poslanci zneužívat svého postavení poslance.

ČÁST III POSLANECKÉ KLUBY

§ 8

(1) Poslanci se podle politického zaměření mohou sdružovat v poslaneckých klubech. Poslanec může být členem jen jednoho poslaneckého klubu.

(2) K ustavení poslaneckého klubu je třeba nejméně pěti poslanců. O ustavení klubu se sepíše zápis, který podepíší všichni ustavující členové klubu.

(3) Předseda poslaneckého klubu písemně oznámí předsedovi Federálního shromáždění ustavení klubu a jeho název; v oznámení dále uvede jména a příjmení členů klubu.

(4) Jménem poslaneckého klubu jedná zpravidla jeho předseda (místopředseda). Je oprávněn se účastnit jednání předsednictva sněmovny a předsednictva Federálního shromáždění a vyjádřit se k projednávané věci.

§ 9

(1) Poslanecké kluby jsou oprávněny ke své činnosti používat místnosti v objektech Federálního shromáždění.

(2) K úhradě nákladů poslaneckých klubů se z rozpočtu Federálního shromáždění poskytují příspěvky ve výši, kterou určuje pro každý kalendářní rok předsednictvo Federálního shromáždění s přihlédnutím k počtu členů jednotlivých poslaneckých klubů.

(3) Poslanecké kluby jsou povinny vést evidenci o použití příspěvků podle odstavce 2. Na žádost předsednictva Federálního shromáždění jsou povinny použít příspěvků doložit.

§ 10

(1) Předsedové poslaneckých klubů tvoří politické grémium, které posuzuje zejména otázky politické povahy, aby se objasnila stanoviska poslaneckých klubů, a dále program a organizaci práce Federálního shromáždění.

(2) Zasedání politického grémia svolává předseda Federálního shromáždění. Stanoviska politického grémia mají povahu doporučení.

(3) Na zasedání politického grémia jsou zváni předsedové sněmoven.

ČÁST IV USTAVUJÍCÍ SCHŮZE SNĚMOVNY

§ 11

(1) Ustavující schůzi sněmovny svolá předsednictvo Federálního shromáždění (čl. 56 odst. 3 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.) do 30 dnů ode dne voleb.

(2) Schůzi řídí pověřený člen předsednictva Federálního shromáždění, který přijme slib poslanců, předloží k projednání návrh řádu pro volby orgánů a funkcionářů sněmovny a zajistí provedení volby předsedy sněmovny.

§ 12

(1) Zvolený předseda sněmovny se ujme řízení schůze a přijme slib toho kdo schůzi dosud řídil, pokud byl zvolen poslancem sněmovny.

(2) Sněmovna stanoví počet členů svého předsednictva a zřídí své další výbory, pokud jejich zřízení není stanoveno zákonem.

(3) Předseda sněmovny dá provést volbu místo předsedy sněmovny, členů jejího předsednictva a předsedu výborů sněmovny.

(4) Sněmovna stanoví hlasováním na návrh politického grémia rozdělení počtu míst ve výborech sněmovny a v předsednictvu Federálního shromáždění tak, aby byla dodržena zásada poměrného zastoupení poslaneckých klubů. Poté sněmovna zvolí ze svého středu členy předsednictva Federálního shromáždění v počtu stanoveném ústavním zákonem a členy výborů sněmovny.

(5) Po provedení voleb pověřený člen předsednictva Federálního shromáždění (§ 11 odst. 2) podá sněmovně zprávu o činnosti předsednictva Federálního shromáždění za dobu od poslední schůze sněmovny.

ČÁST V

PRVNÍ SPOLEČNÁ SCHŮZE SNĚMOVEN

§ 13

(1) Po ustavující schůzi sněmovny předseda nebo pověřený člen předsednictva Federálního shromáždění svolá první společnou schůzi sněmoven k volbě předsedy Federálního shromáždění, prvního místopředsedy a místopředsedů Federálního shromáždění (čl. 34 odst. 2 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.) a tuto schůzi řídí.

(2) Sněmovny projednají návrh řádu pro volby předsedy Federálního shromáždění, prvního místopředsedy a místopředsedů Federálního shromáždění.

(3) Sněmovny zvolí předsedu Federálního shromáždění, který se ujme řízení společné schůze a dá provést volby prvního místopředsedy a místopředsedů Federálního shromáždění.

ČÁST VI

SCHŮZE SNĚMOVEN

§ 14

Svolávání schůzi sněmoven

(1) Schůze sněmoven se konají v době, kdy Federální shromáždění zasedá.

(2) Schůze sněmovny svolává předseda sněmovny na základě usnesení sněmovny nebo jejího předsednictva. Na žádost alespoň jedné pětiny poslanců sněmovny svolá její předseda schůzi nejpozději do 10 dnů od doručení žádosti; žádost musí být podána písemně a musí obsahovat návrh programu schůze.

(3) Společnou schůzi sněmoven svolává předseda Federálního shromáždění, je-li to stanoveno ústavním zákonem, dále na základě usnesení předsednictva Federálního shromáždění nebo na základě shodného usnesení obou sněmoven nebo jejich předsednictev.

Jednání sněmoven

§ 15

(1) Do jednacího sálu mají přístup pouze osoby uvedené v § 17 a dále osoby, které k tomu mají svolení předsedy sněmovny.

(2) Pro zasedací pořádek je určující příslušnost poslance k poslaneckému klubu. Poslanec obsazuje v jednacím sále vždy určené poslanecké křeslo. V době schůzí sněmovny nesmí být toto křeslo nikým jiným obsazeno.

(3) V jednacím sále jsou vyhrazena zvláštní místa pro členy federální vlády a další osoby uvedené v § 17.

(4) Do budov Federálního shromáždění a tam, kde Federální shromáždění, jeho orgány, sněmovny a jejich orgány jednají, není dovolen vstup se střelnou zbraní nebo výbušninou. Zákaz se nevztahuje na členy parlamentní stráže a na osoby zajišťující ochranu ústavních činitelů.

§ 16

(1) Jednání sněmovny řídí předseda sněmovny nebo pověřený člen předsednictva sněmovny (předsedající). Pro každou schůzi zvolí sněmovna dva ověřovatele zápisu (§ 35 odst. 3). Sněmovna stanoví na návrh svého předsednictva pořad jednání a způsob projednávání jednotlivých bodů pořadu. Každý poslanec může navrhnout změnu nebo doplnění pořadu jednání. Sněmovna může v průběhu schůze hlasováním bez rozpravy přesunout body pořadu jednání nebo sloučit rozpravu k dvěma nebo více bodům pořadu.

(2) K hlasování a volbě ve Sněmovně lidu musí být přítomna více než polovina jejích poslanců.

(3) K hlasování a volbě ve Sněmovně národů musí být přítomna více než polovina jejích poslanců zvolených v České republice a více než polovina jejích poslanců zvolených ve Slovenské republice.

(4) Před koncem každého jednacího dne předsedající (odstavec 1) zpravidla ohlásí den, hodinu a pořad příštího jednání. Jednání v každém jednacím dnu trvá nejpozději do 20. hodiny, pokud sněmovna nerozhodne jinak.

(5) Jednání sněmovny se nekonají v pondělí, sobotu a neděli, ledaže se sněmovna nebo její předsednictvo usnese jinak.

(6) Pro jednání společné schůze sněmoven platí ustanovení o jednání ve schůzi sněmovny přiměřeně, pokud není dále stanoveno jinak. Jednání společné schůze sněmoven řídí předseda nebo některý z místopředsedů Federálního shromáždění.

§ 17

(1) Právo účastnit se jednání sněmovny mají kromě poslanců prezident České a Slovenské Federativní Republiky (dále jen „prezident republiky“), předseda České národní rady, předseda Slovenské národní rady, předseda a ostatní členové federální vlády, předseda vlády České republiky, předseda vlády Slovenské republiky, guvernér Státní banky československé, předseda Ústavního soudu České a Slovenské Federativní Republiky, předseda Nejvyššího soudu České a Slovenské Federativní Republiky a generální prokurátor České a Slovenské Federativní Republiky. V době rozpravy se jim udělí slovo, kdykoli o to požádají.

(2) Jednání se mohou zúčastnit i další osoby, projeví-li s tím sněmovna souhlas. Předsedající jim může udělit slovo.

§ 18

(1) Schůze sněmovny je zpravidla veřejná.

(2) Schůze nebo její část se prohlásí za neveřejnou, mají-li být projednávány skutečnosti tvořící předmět státního tajemství.

(3) Sněmovna se může i v dalších případech bez rozpravy usnést, že schůze nebo její část bude neveřejná. Projednávání návrhů týkajících se státního rozpočtu nebo věcí daňových je vždy veřejné.

(4) Neveřejné schůze se mohou účastnit poslanci druhé sněmovny a dále osoby uvedené v § 17 odst. 1. Jiné osoby mohou být přítomny jen se souhlasem sněmovny.

(5) Osoby sledující jednání sněmovny, přítomné na galerii nebo na balkóně, jakož i novináři, fotografové a pracovníci rozhlasu a televize, mají povinnosti účastníků shromáždění.³⁾

(6) Zveřejnění pravdivých zpráv o jednání sněmovny a jejích výborů, která nebyla prohlášena za neveřejná, nemůže být nikomu na újmu.

§ 19

(1) Projednávání jakéhokoli bodu pořadu nemůže být zahájeno, jestliže všem poslancům nebyly nejméně 48 hodin před zahájením rozpravy předány všechny parlamentní tisky, které mají sloužit jako podklad pro jednání. Sněmovna se může bez rozpravy usnést, že bod pořadu jednání projedná, i když tato lhůta nebyla dodržena.

(2) K projednávánému bodu pořadu zpravidla vystoupí navrhovatel a zpravodajové výborů sněmovny. Navrhovatelem mohou být poslanci, orgány Federálního shromáždění a sněmoven a dále ti, kterým toto právo přiznává zákon. O každém řádně předloženém návrhu musí být rozhodnuto. Navrhovatel může svůj návrh vzít zpět, dokud sněmovna nepřistoupila k hlasování o něm.

(3) Návrh na odvolání poslance z funkcí uvedených v § 12 odst. 3 a 4 a § 13 odst. 3 může společně podat nejméně 30 poslanců příslušné sněmovny; při odvolání se postupuje stejným způsobem jako při volbě.

(4) Do rozpravy se poslanci mohou hlásit písemně před zahájením jednání nebo v jeho průběhu. Při zahájení rozpravy předsedající oznámí přihlášené řečníky a uděluje jim postupně slovo, přičemž upozorní dalšího řečníka na to, že jeho vystoupení bude následovat. Kdo není při udělení slova přítomen, ztrácí pořadí.

(5) Jako první řečníci v rozpravě vystupují mluvčí poslaneckých klubů, pokud o to požádají.

§ 20

(1) Nikdo nesmí být nikým přerušován, když mluví, s výjimkou oprávnění předsedajícího podle § 22 odst. 4 a § 23 odst. 2 a 4.

(2) Hodlá-li předsedající vystoupit v rozpravě, předá řízení jednání jinému k tomu oprávněnému poslanci (§ 16 odst. 1 a 6) a ujme se jej opět teprve po ukončení rozpravy a hlasování.

³⁾ § 7 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím.

(3) Řečník mluví z řečnického místa nebo z místa, kde je zabudován sálkový mikrofon. Ujme se slova, když mu je předsedající udělil.

(4) Sněmovna se může usnést na řečnické době, nikoli však kratší než 10 minut.

(5) Zpravodaji se během rozpravy udělí slovo, kdykoli o to požádá.

§ 21

(1) Jednacími jazyky jsou jazyk český a jazyk slovenský.

(2) Poslanci národnosti maďarské, německé, polské a ukrajinské (rusínské) mohou mluvit v jazyce své národnosti; Kancelář Federálního shromáždění zajišťuje tlumočení takového projevu do jednoho z jednacích jazyků.

(3) Nemluví-li jiný řečník (§ 17 odst. 2) česky nebo slovensky, povinnost Kanceláře Federálního shromáždění podle odstavce 2 platí obdobně.

§ 22

(1) Poslanec má právo na faktickou poznámku, která reaguje na průběh rozpravy; slovo mu bude uděleno neprodleně, avšak bez přerušení toho, kdo právě mluví.

(2) Za faktickou poznámku se považuje i procedurální návrh týkající se způsobu projednávání některého bodu pořadu jednání.

(3) Přednesení faktické poznámky nesmí překročit 2 minuty.

(4) Nejde-li o faktickou poznámku nebo překročí-li poslanec lhůtu podle odstavce 3, předsedající mu slovo odejme.

§ 23

(1) Poslanec má mluvit k projednávané věci. Odchyluje-li se od ní, předsedající na to poslance upozorní.

(2) Nevedlo-li upozornění k nápravě, předsedající poslanci slovo odejme.

(3) Proti odejmutí slova může poslanec vznést námitku, o níž rozhodne sněmovna bez rozpravy hlasováním.

(4) Překročí-li poslanec řečnickou dobu, na které se podle § 20 odst. 4 sněmovna usnesla, předsedající mu po předchozím upozornění slovo odejme.

§ 24

(1) Poslanec může v rozpravě přednášet k projednávané věci pozměňovací a doplňovací návrhy. Návrhy musí být podány písemně, musí se vztahovat k určité

věci projednávaného návrhu a má z nich být zřejmé, na čem se má sněmovna usnést.

(2) Byl-li přednesen takový pozměňovací nebo doplňovací návrh, který podle názoru předsedajícího pravděpodobně nezíská podporu sněmovny, předsedající požádá, aby svou předběžnou podporu návrhu vyjádřili poslanci zvednutím ruky. Jestliže takový návrh nezíská podporu ani 30 poslanců, předsedající doporučí poslanci, který návrh přednesl, aby na něm netrval.

(3) Byly-li v rozpravě předneseny pozměňovací nebo doplňovací návrhy, projednávání tohoto bodu pořadu se může přerušit na dobu, než tyto návrhy projednají příslušné výbory sněmovny nebo poslanecké kluby a předloží sněmovně své stanovisko.

(4) Poslanec může svůj pozměňovací nebo doplňovací návrh vzít zpět, dokud sněmovna nepřikročila k hlasování o něm.

§ 25

(1) Jestliže v rozpravě vystoupili všichni, kdo se do ní přihlásili, předsedající rozpravu ukončí.

(2) Po ukončení rozpravy udělí předsedající závěrečné slovo navrhovateli a zpravodajům výborů sněmovny.

Hlasování ve schůzích sněmoven

§ 26

(1) O každém návrhu rozhoduje sněmovna hlasováním, k němuž je třeba přítomnosti stanoveného počtu poslanců (čl. 40 odst. 1 a 2 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.). O způsobu sčítání hlasů rozhoduje sněmovna usnesením.

(2) Předsedající upozorní akustickým signálem, že bude přikročeno k hlasování, zjistí počet přítomných poslanců, tento počet oznámí a stanoví techniku hlasování. Před hlasováním musí být zopakováno přesné znění návrhu, pokud poslancům nebylo předáno jeho písemné vyhotovení.

(3) Usnesení je přijato, jestliže se pro něj vyslovila nadpoloviční většina přítomných poslanců, pokud ústavní zákon nestanoví jinak (čl. 41 až 43 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.).

(4) Hlasování nesmí být přerušeno.

(5) Podrobnosti a pravidla používání hlasovacího technického zařízení upravují sněmovny usnesením.

§ 27

(1) O pozměňovacích a doplňovacích návrzích se hlasuje zpravidla v pořadí, v němž byly podány, po-

kud sněmovna nerozhodne jinak. Pokud spolu některé návrhy souvisejí, je možno o nich hlasovat současně.

(2) Každý poslanec může navrhnout, aby se o jednotlivých částech návrhu hlasovalo samostatně; o návrhu sněmovna rozhodne bez rozpravy. Nedojde-li při takovém hlasování ke schválení všech částí návrhu, je nutno hlasovat o nich ještě jako o celku.

(3) O procedurálních návrzích se hlasuje podle potřeby i během rozpravy.

§ 28

(1) Hlasuje se veřejně, pokud se sněmovna neusneší jinak a pokud způsob hlasování o určitém návrhu není stanoven zákonem.

(2) Tajně se hlasuje takovým způsobem, aby nebylo možno zjistit, jak který poslanec hlasoval.

(3) Veřejně se hlasuje zpravidla zdvižením ruky, popřípadě i za pomoci technického zařízení. Podle jmen se hlasuje v případech stanovených ústavním zákonem nebo jestliže se na tom usnese sněmovna.

(4) Po ukončení hlasování předsedající vyhlásí výsledek hlasování tak, že sdělí počet hlasů odevzdaných pro návrh, proti němu, počet poslanců, kteří se zdrželi hlasování, a popřípadě počet těch poslanců, kteří, ač byli přítomni, hlasování se nezúčastnili.

(5) Každý, kdo má právo volit do Federálního shromáždění, je oprávněn seznámit se s tím, jak poslanci v jednotlivých věcech hlasovali (§ 35 odst. 1), pokud šlo o hlasování veřejné.

§ 29

(1) Ve společné schůzi sněmoven hlasují poslanci každé ze sněmoven zvlášť. Pro urychlení hlasování lze jej provádět najednou v obou sněmovnách.

(2) Platí-li pro schválení návrhu zákaz majorizace, hlasují ve Sněmovně národů zvlášť poslanci zvolení v České republice a zvlášť poslanci zvolení ve Slovenské republice.

Vztahy mezi sněmovnami

§ 30

Předsednictvo sněmovny informuje předsednictvo druhé sněmovny i předsednictvo Federálního shromáždění o každém usnesení sněmovny.

§ 31

Přijmou-li sněmovny rozdílná usnesení ve věci, v níž jsou shodná usnesení podmínkou vzniku právních následků, zahájí se dohodovací řízení, je-li podle

ústavního zákona povinné (čl. 44 odst. 4 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.). Jinak se každá sněmovna může usnést, že

- a) věc opětovně projedná po případném opětovném projednání ve výborech nebo v poslaneckých klubech,
- b) bude zahájeno dohodovací řízení,
- c) bude zvolen jiný postup, který by mohl přispět ke sjednocení usnesení sněmoven.

Dohodovací řízení

§ 32

(1) Společný výbor pro dohodovací řízení se skládá ze stejného počtu poslanců Sněmovny lidu a Sněmovny národů.

(2) Sněmovna národů zvolí do společného výboru pro dohodovací řízení stejný počet poslanců zvolených v České republice a zvolených ve Slovenské republice.

§ 33

(1) První schůzi společného výboru pro dohodovací řízení svolá předseda Federálního shromáždění. Výbor si na této schůzi zvolí předsedu, který řídí jeho další jednání.

(2) O výsledcích jednání společného výboru pro dohodovací řízení podá pověřený člen, popřípadě pověření členové výboru zprávu oběma sněmovnám a sdělí jim, co výbor doporučuje.

§ 34

(1) Nedojdou-li sněmovny ani opětovným hlasováním na doporučení společného výboru pro dohodovací řízení ke shodnému usnesení, výbor se sejde k dalšímu jednání.

(2) Nedojde-li ke shodnému usnesení sněmoven do pěti měsíců od prvního hlasování, dohodovací řízení končí a návrh se považuje za zamítnutý. Došlo-li k takovému ukončení dohodovacího řízení, vyrozumí o tom předsednictvo Federálního shromáždění prezidenta republiky.

§ 35

Zápisy o schůzích sněmoven

(1) O každé schůzi Sněmovny lidu a Sněmovny národů a o společné schůzi sněmoven se pořizuje doslovný těsnopisecký zápis a zvukový záznam. V zápise je nutno uvést, kdo řídil schůzi, kolik členů sněmovny, popřípadě sněmoven bylo přítomno, kteří řečníci se zúčastnili rozpravy, kdy bylo přikročeno k hlasování a jaký byl jeho výsledek. Bylo-li hlasování veřejné,

je přílohou zápisu uvedení, jak každý poslanec hlasoval. Zvukové záznamy se uchovávají nejméně do doby ověření a schválení zápisu.

(2) Řečníkovi, který vystoupil v rozpravě, bude předložen zápis jeho vystoupení k ověření a případné opravě jazykových chyb. Pokud má za to, že v zápise je zkreslen obsah a smysl jeho vystoupení, může do pěti dnů podat předsedovi sněmovny písemné námitky proti zápisu. O podaných námitkách rozhoduje předseda sněmovny do 24 hodin od jejich doručení; jeho rozhodnutí je konečné.

(3) Zápis o schůzi sněmovny ověřují zvolení ověřovatelé zápisu (§ 16 odst. 1 a 6). Zápis schvaluje předseda sněmovny; zápis o společné schůzi sněmoven předsedové sněmoven a předseda Federálního shromáždění.

(4) Ověřený a schválený zápis je autentickým záznamem o schůzi; jeho součástí jsou prezenční listiny, úplné texty předložených návrhů, usnesení a jiných dokumentů, které byly předmětem jednání či tvořily součást informačních podkladů. Ověřený a schválený zápis se vydává tiskem, pokud u neveřejných schůzí či jejich částí nebude sněmovnou rozhodnuto jinak.

(5) Zápisy o schůzích včetně průvodní a jiné dokumentace jsou do dvou měsíců od konání schůze předány k trvalé úschově do archivu Federálního shromáždění.

(6) Na základě zápisu o schůzi sněmovny je vyhotovena zpráva o schůzi sněmovny s uvedením všech vystoupení a přijatých usnesení. Tato zpráva je předána poslancům do 30 dnů od skončení schůze.

ČÁST VII PROJEDNÁVÁNÍ NÁVRHŮ ZÁKONŮ

§ 36

Návrh zákona Federálního shromáždění může podat ten, kdo je k tomu podle ústavního zákona oprávněn (čl. 45 odst. 1 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.).

§ 37

(1) Návrhy zákonů se projednávají tak, že navrhovatel předloží předsedovi Federálního shromáždění nejprve zásady připravovaného zákona.

(2) Navrhovatel může požádat, aby bylo od projednávání zásad zákona výjimečně upuštěno, jde-li o úpravu jednoduchou anebo vyžaduje-li to její naléhavost.

(3) O žádosti rozhoduje předseda Federálního shromáždění po jejím projednání s předsedy obou sněmoven.

§ 38

(1) Návrh zákona se předkládá písemně předsedovi Federálního shromáždění, nejde-li o případ uvedený v § 48 odst. 1.

(2) Návrh musí obsahovat přesné znění navrhovaného zákona. K návrhu se připojuje důvodová zpráva, která musí obsahovat podrobné odůvodnění potřeby nové právní úpravy a odůvodnění jednotlivých ustanovení navrhovaného zákona. Bylo-li upuštěno od projednávání zásad zákona, musí obsahovat i odůvodnění základních zásad navrhované úpravy. Je-li navrhovatelem prezident republiky nebo federální vláda, v důvodové zprávě se rovněž uvedou nároky, jaké klade navrhovaná úprava na státní rozpočet federace, případně i republik.

(3) Hodlá-li návrh zákona podat výbor sněmovny, je ke schválení takového návrhu zapotřebí souhlasu nadpoloviční většiny všech jeho členů.

§ 39

(1) Předseda Federálního shromáždění postoupí neprodleně návrh zákona (§ 38 odst. 1, § 48 odst. 2 a 3, § 49 odst. 2) předsednictvům sněmoven. Pokud navrhovatelem není federální vláda, zašle jí návrh zákona k zaujetí stanoviska. Pokud navrhovateli nejsou Česká národní rada nebo Slovenská národní rada, zašle jim rovněž návrh zákona, aby k němu podle svého uvážení sdělily stanovisko, a to tak, aby jim byl doručen nejméně 14 dnů před jeho projednáváním ve výborech sněmoven.

(2) Předseda sněmovny po projednání s předsedy všech výborů přikáže bez zbytečného odkladu návrh zákona k projednání jednotlivým výborům sněmovny, kterým podle své povahy přísluší, a těm výborům, které o to požádají. Zároveň zabezpečí rozeslání návrhu zákona všem poslancům spolu se sdělením, kterým výborům byl návrh zákona přikázán. Jde-li o návrh novely zákona, Kancelář Federálního shromáždění zajistí, aby každý poslanec měl k dispozici jeho stávající platné znění.

(3) Předseda sněmovny ve svém opatření o přikázání návrhu zákona výborům stanoví právního konzultanta, kterým je zpravidla pracovník Kanceláře Federálního shromáždění.

(4) Byl-li návrh zákona přikázán více výborům, může předseda sněmovny po projednání s předsedou druhé sněmovny pověřit některý z výborů sněmovny, aby shrnul výsledky projednání návrhu zákona v ostatních výborech sněmovny, jakož i stanoviska orgánů, kterým byl návrh zákona zaslán k vyjádření, a předložil sněmovně spolu se svým stanoviskem návrh usnesení.

§ 40

(1) Federální vláda, Česká národní rada nebo Slovenská národní rada, popřípadě jejich předsednictva, zašlou stanoviska k návrhu zákona, pokud samy nejsou jeho navrhovateli, předsedovi Federálního shromáždění, který je postoupí předsedům sněmoven.

(2) Předseda sněmovny postoupí toto stanovisko těm výborům, kterým byl návrh zákona přikázán. Při projednávání návrhu zákona ve výborech sněmovny je nutno došlá stanoviska České národní rady a Slovenské národní rady projednat.

(3) Federální shromáždění po projednání návrhu zákona informuje Českou národní radu a Slovenskou národní radu o tom, jak bylo jejich připomínek využit.

§ 41

(1) Návrh zákona při jednání výborů sněmovny odůvodňuje a obhajuje navrhovatel.

(2) Za federální vládu může jednat pověřený člen vlády nebo jiná vládou pověřená osoba.

(3) Za Českou národní radu nebo Slovenskou národní radu může jednat pověřený poslanec národní rady.

(4) Za prezidenta republiky může jednat jím pověřená osoba.

(5) Jsou-li navrhovateli poslanci Federálního shromáždění, může za ně jednat kterýkoli z navrhovatelů.

(6) Je-li navrhovatelem výbor sněmovny, může za něj jednat pověřený člen výboru.

§ 42

(1) Výbor sněmovny zpravidla určí k projednávání návrhu zákona ze svých členů zpravodaje.

(2) Předseda výboru a z jeho pověření zpravodaj může k projednání návrhu zákona vyžádat informace a vyjádření státních orgánů, veřejných institucí, občanských sdružení, odborových organizací i jednotlivých odborníků a podle potřeby svolat porad.

(3) Kancelář Federálního shromáždění zajistí právní, popřípadě i jiné odborné posouzení návrhu zákona a poskytuje zpravodaji pomoc při plnění jeho úkolů. Právní konzultant (§ 39 odst. 3) zpracovává podklady pro zpravodaje výboru, předběžné stanovisko pro výbor z hlediska právního posouzení návrhu zákona a je oprávněn se jednání výboru zúčastnit a k právním otázkám při jeho jednání vystoupit.

(4) Zpravodaj při projednávání návrhu zákona ve výboru sněmovny informuje výbor o problematice předloženého návrhu zákona, o výsledcích dosavadního jednání o něm a o svém názoru; zpravodaj doporučí, na čem by se výbor měl usnést.

§ 43

Jestliže se v průběhu jednání výborů ukázalo, že výbory mají proti návrhu zákona závažné námitky, mohou předsednictva sněmoven požádat předsedu Federálního shromáždění, aby informoval navrhovatele o tomto stavu a doporučil mu, aby návrh zákona vzal zpět.

§ 44

Po projednání návrhu zákona se výbor usnese na stanovisku, v němž zejména doporučí sněmovně, zda má být návrh schválen či nikoli. Doporučí-li změny nebo doplňky návrhu zákona, musí být přesně formulovány. Stanovisko zašle předsednictvu sněmovny a tomu výboru, který byl pověřen podle § 39 odst. 4. V takovém případě je zpravodaj nebo jiný pověřený člen výboru povinen účastnit se jednání pověřeného výboru.

§ 45

(1) Stanovisko výboru podle § 44 nebo návrh usnesení podle § 39 odst. 4 se předává všem poslancům.

(2) Stanovisko výboru ve sněmovně odůvodňuje jeho sněmovní zpravodaj. Pro pomoc právního konzultanta (§ 39 odst. 3) sněmovnímu zpravodaji platí § 42 odst. 3 přiměřeně.

(3) Byl-li návrh zákona přikázán k projednání několika výborům sněmovny, mohou se tyto výbory dohodnout na společném zpravodaji, který podá sněmovně ústní zprávu o výsledku projednání návrhu zákona ve výborech.

(4) Byl-li některý z výborů sněmovny pověřen podle § 39 odst. 4, je sněmovním zpravodajem člen tohoto výboru.

(5) Jestliže výbor, pověřený podle § 39 odst. 4, nepřijal některý pozměňovací nebo doplňovací návrh jiného výboru sněmovny a tento výbor na svém návrhu i po poradě předsedů těchto výborů setrvává, může pověřený výbor svolat společné zasedání těchto výborů. Jestliže ani pak nedojde ke shodě, může v rozpravě o návrhu ve sněmovně vystoupit hned po sněmovním zpravodaji zástupce tohoto výboru.

§ 46

(1) Návrh zákona může být projednán ve sněmovně nejdříve po uplynutí 30 dnů ode dne, kdy byl pos-

lancům předán. Jde-li o naléhavý návrh, může výjimečně předsednictvo sněmovny navrhnout sněmovně, aby návrh zákona projednala ještě před uplynutím této doby.

(2) Jednání sněmovny o návrhu zákona se zúčastňuje právní konzultant (§ 39 odst. 3), pokud předseda jící nerozhodne jinak.

(3) Pro odůvodňování a obhajování návrhu zákona ve sněmovně platí § 41 obdobně; za federální vládu však může jednat pouze pověřený člen vlády.

§ 47

Ustanovení této části o projednávání návrhů zákonů výbory sněmoven se vztahují přiměřeně i na projednávání návrhů zákonných opatření předsednictva Federálního shromáždění.

Podávání návrhů zákonů poslanci Federálního shromáždění

§ 48

(1) Poslanci Federálního shromáždění předkládají návrh zákona písemně iniciativnímu a petičnímu výboru sněmoven.

(2) Iniciativní a petiční výbor přezkoumá, zda návrh zákona má náležitosti podle § 38 odst. 2 a zda je způsobilý k věcnému projednání ve sněmovnách. Podle výsledku přezkoumání návrh zákona buď postoupí s kladným vyjádřením předsedovi Federálního shromáždění nebo jej s vysvětlením svého stanoviska vrátí těm, kdo mu jej předložili.

(3) Jestliže ve lhůtě do 30 dnů iniciativní a petiční výbor neučiní žádné z opatření podle odstavce 2, iniciativní a petiční výbor postoupí návrh zákona přímo předsedovi Federálního shromáždění.

(4) Pro volbu členů iniciativního a petičního výboru sněmoven se použijí přiměřeně ustanovení o volbě předsednictva Federálního shromáždění; pro volbu předsedy a místopředsedy výboru se použijí přiměřeně ustanovení o volbě předsedy a prvního místopředsedy Federálního shromáždění. Pro postup při jednání a hlasování iniciativního a petičního výboru sněmoven se použijí přiměřeně ustanovení o výboru sněmovny.

§ 49

(1) Navrhovatelé mohou do 10 dnů od vrácení návrhu (§ 48 odst. 2) písemně požádat, aby stanovisko iniciativního a petičního výboru přezkoumaly sněmovny anebo předsednictvo Federálního shromáždění, pokud Federální shromáždění nezasedá.

(2) Pokud obě sněmovny anebo předsednictvo Federálního shromáždění vysloví nesouhlas se stanoviskem iniciativního a petičního výboru, je návrh zákona postoupen předsedovi Federálního shromáždění.

ČÁST VIII

PROJEDNÁVÁNÍ DALŠÍCH OTÁZEK V PŮSOBNOSTI FEDERÁLNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

Oddíl 1

Jednání o programovém prohlášení a o vyslovení důvěry nebo nedůvěry federální vládě

§ 50

(1) Po jmenování federální vlády zařadí předsednictvo Federálního shromáždění na pořad nejbližší společné schůze sněmoven projednání jejího programu a žádosti o vyslovení důvěry.⁴⁾

(2) Požádá-li federální vláda Federální shromáždění o vyslovení důvěry,⁵⁾ zařadí předsednictvo Federálního shromáždění projednání této žádosti na pořad nejbližší společné schůze sněmoven; žádost musí být projednána nejpozději do 14 dnů.

(3) Požádá-li federální vláda o vyslovení důvěry některou ze sněmoven,⁶⁾ postupuje předsednictvo sněmovny při svolání schůze sněmovny podle odstavce 2 obdobně.

§ 51

(1) Návrh na vyslovení nedůvěry federální vládě nebo jejímu členu může podat písemně předsednictvu sněmovny nejméně jedna pětina poslanců sněmovny.⁶⁾

(2) K projednání návrhu poslanců na vyslovení nedůvěry federální vládě nebo jejímu členu svolá předsednictvo sněmovny neprodleně sněmovnu ke schůzi.

⁴⁾ Čl. 69 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.

⁵⁾ Čl. 70 odst. 2 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.

⁶⁾ Čl. 43 odst. 1 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.

(3) K žádosti federální vlády o vyslovení důvěry a k návrhu poslanců podle odstavce 1 zaujme sněmovna po projednání ve výborech a rozpravě ve sněmovně stanovisko usnesením.

§ 52

Odepře-li Federální shromáždění, popřípadě jeho sněmovna vyslovit federální vládě důvěru anebo vysloví-li jí nebo jednotlivému členu federální vlády nedůvěru, oznámí to předseda Federálního shromáždění prezidentu republiky.

Oddíl 2

Volba prezidenta republiky

§ 53

(1) Předseda Federálního shromáždění svolá na základě usnesení předsednictva Federálního shromáždění k volbě prezidenta republiky v posledních 14 dnech jeho funkčního období společnou schůzi sněmoven.

(2) Uvolnil-li se úřad prezidenta před skončením volebního období, na které byl zvolen, svolá předseda Federálního shromáždění k tomuto bodu pořadu společnou schůzi sněmoven nejpozději do 40 dnů od uvolnění úřadu.

Oddíl 3

Interpelace a otázky

§ 54

(1) Sněmovna lidu a Sněmovna národů, jakož i jednotliví poslanci mají právo interpelovat federální vládu nebo její členy ve věcech jejich působnosti.

(2) Poslanec podává interpelaci písemně předsedovi sněmovny, který o ní informuje předsedu Federálního shromáždění a předsedu druhé sněmovny. Předseda Federálního shromáždění zašle interpelaci předsedovi federální vlády a též interpelovanému členu federální vlády.

§ 55

(1) Předseda sněmovny seznámí s interpelací všechny poslance sněmovny a předsednictvo druhé sněmovny.

(2) Interpelovaný je povinen odpovědět do 30 dnů písemně interpelujícímu nebo ústně na schůzi sněmovny. Interpelující se vyjádří, zda odpověď považuje za uspokojivou.

(3) Prohlásí-li sněmovna interpelaci za naléhavou, stanoví lhůtu kratší 30 dnů k odpovědi na tuto interpelaci.

(4) S písemnou odpovědí na interpelaci seznámí předseda sněmovny všechny poslance a předsednictvo sněmovny, které ji zařadí na jednání nejbližší schůze sněmovny; o písemné odpovědi informuje předsedu Federálního shromáždění a předsedu druhé sněmovny.

(5) O odpovědi na interpelaci se může konat rozprava. Sněmovna zaujímá k odpovědím na interpelaci stanovisko usnesením.

§ 56

Poslanec může na schůzi sněmovny interpelovat též přítomného člena federální vlády. O ústní interpelaci platí přiměřeně ustanovení o interpelaci písemné.

§ 57

(1) Poslanec má právo klást otázky federální vládě a jejím členům ve věcech jejich působnosti. Otázky se kladou ústně na schůzích sněmovny nebo výborů. Dotazovaný odpoví zpravidla na téže schůzi sněmovny nebo výboru. Nemůže-li odpovědět ihned, odpoví poslanci písemně do 30 dnů.

(2) Poslanec se na téže nebo nejbližší schůzi sněmovny nebo výboru vyjádří, zda považuje odpověď za uspokojivou.

Oddíl 4

Projednávání zahraničně politických otázek

§ 58

(1) Federální shromáždění jedná o zásadních otázkách zahraniční politiky, podílí se v rámci své působnosti na její tvorbě a realizaci a projednává mezinárodní smlouvy, pokud je třeba jeho souhlasu k ratifikaci nebo pokud má být odstoupeno od smlouvy, s jejíž ratifikací vyslovilo Federální shromáždění souhlas.

(2) Federální shromáždění projednává zprávy o zahraničních stycích Federálního shromáždění a o výměně zkušeností s parlamenty jiných zemí, které mu předkládá předsednictvo Federálního shromáždění.

§ 59

Pro projednávání mezinárodních smluv platí ustanovení o projednávání návrhů zákonů přiměřeně. Nesouhlasí-li Česká národní rada nebo Slovenská národní rada se smlouvou, k jejímuž provedení je třeba zákona České národní rady nebo Slovenské národní rady, nelze návrh projednat.

Oddíl 5 Volby soudců

§ 60

Pro projednávání návrhů na volbu soudců Nejvyššího soudu České a Slovenské Federativní Republiky, jeho předsedy a dalších zákonem stanovených funkcionářů, soudců z povolání vojenských soudů, jakož i návrhů na odvolání soudců, popřípadě na zproštění soudců těchto funkcí, se užijí přiměřeně ustanovení o projednávání návrhů zákonů.

Oddíl 6 Projednávání a vyřizování peticí

§ 61

(1) Petice adresované nebo předané Federálnímu shromáždění, jeho orgánům, sněmovnám a jejich orgánům se evidují v útvaru Kanceláře Federálního shromáždění určeném pro příjem a evidenci peticí.

(2) Petice se předávají iniciativnímu a petičnímu výboru sněmoven, který je projednává a vyřizuje buď sám, nebo je postupuje k projednání a vyřízení jiným výborům sněmoven, popřípadě jinému orgánu Federálního shromáždění nebo sněmoven. Nepatří-li vyřízení petice do působnosti Federálního shromáždění, jeho orgánů, sněmoven a jejich orgánů, postoupí ji příslušnému státnímu orgánu k vyřízení.

(3) Způsob projednání a vyřízení petice se vyznačí v evidenci peticí.

§ 62

(1) Útvar Kanceláře Federálního shromáždění určený pro příjem a evidenci peticí vyhotoví čtvrtletně přehled doručených peticí s uvedením toho, kdo je podal, kdy byly doručeny, čeho se týkaly a jak a kým byly projednány a vyřízeny.

(2) Do evidence peticí a petičního spisu může každý poslanec nahlédnout; toto oprávnění mají i poslanci národních rad.

ČÁST IX ORGÁNY FEDERÁLNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ A ORGÁNY SNĚMOVEN

Oddíl 1

Předsednictvo Federálního shromáždění a jeho jednání

§ 63

Předsednictvo Federálního shromáždění

- a) usnáší se na svolání společných schůzí sněmoven, jde-li o volbu prezidenta republiky, o volbu předsedy, prvního místopředsedy a místopředsedů Federálního shromáždění a o projednání programového prohlášení federální vlády,
- b) zjišťuje, že došlo k přijetí návrhu následkem nečinnosti jedné ze sněmoven (čl. 44 odst. 1 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.),
- c) koordinuje činnost sněmoven a jejich orgánů,
- d) schvaluje rozpočet Kanceláře Federálního shromáždění a projednává jeho plnění,
- e) schvaluje plán legislativní činnosti a na návrh zahraničních výborů a po projednání s předsedy ostatních výborů schvaluje plán zahraničních cest,
- f) plní další úkoly vyplývající z ústavních a jiných zákonů.

§ 64

(1) Schůze předsednictva Federálního shromáždění svolává předseda Federálního shromáždění; požádá-li o to alespoň třetina jeho členů, učiní tak neprodleně.

(2) Schůze předsednictva Federálního shromáždění jsou neveřejné, neusnese-li se předsednictvo Federálního shromáždění, že schůze bude veřejná. Poslanci se mohou zúčastnit schůzí předsednictva Federálního shromáždění kdykoli.

(3) Na schůze předsednictva Federálního shromáždění jsou zváni předsedové sněmoven. Mohou být přizváni i členové předsednictev sněmoven, předsedové výborů a další poslanci; mají právo vyjádřit se k projednávané věci.

(4) Předsednictvo Federálního shromáždění může na své schůze zvát další osoby, kterým může být poskytnuta možnost vyjádřit se k projednávané věci, jestliže o to požádají.

(5) Prezident republiky, předseda České národní rady, předseda Slovenské národní rady a předseda federální vlády mají právo účastnit se schůzí předsednictva Federálního shromáždění. Udělí se jim slovo, kdykoli o to požádají.

(6) Požádá-li o to předsednictvo Federálního shromáždění, jsou členové federální vlády, generální prokurátor České a Slovenské Federativní Republiky a vedoucí ostatních federálních ústředních orgánů povinni dostavit se na jeho schůzi.

§ 65

(1) V případech, kdy pro hlasování předsednictva Federálního shromáždění platí zákaz majorizace, hlasují odděleně členové předsednictva zvolení Sněmovnou lidu a Sněmovnou národů. Usnesení je přijato vět-

šinou hlasů všech členů zvolených Sněmovnou lidu a většinou hlasů všech členů zvolených Sněmovnou národů z poslanců zvolených v České republice a z poslanců zvolených ve Slovenské republice.

(2) Pro zápisy o schůzích předsednictva Federálního shromáždění platí přiměřeně ustanovení § 35. Zápisy ověřují k tomu pověřeni členové předsednictva Federálního shromáždění a schvaluje je předseda Federálního shromáždění.

Oddíl 2

Předseda Federálního shromáždění

§ 66

Předseda Federálního shromáždění vykonává práva a povinnosti podle tohoto zákona a dále zejména:

- a) zastupuje Federální shromáždění navenek, zejména ve styku s prezidentem republiky, Českou národní radou, Slovenskou národní radou, federální vládou a s představiteli státní a politické reprezentace jiných zemí,
- b) svolává společnou schůzi sněmoven na základě usnesení sněmoven nebo usnesení předsednictva Federálního shromáždění v případech uvedených v § 63 písm. a (čl. 34 odst. 2 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.); je oprávněn její jednání přerušit na určitou dobu, rušitele nechat vyvést parlamentní stráží a v krajním případě galerii či balkón nechat vyklidit,
- c) podepisuje zákony, zákonná opatření předsednictva Federálního shromáždění a usnesení Federálního shromáždění a jeho předsednictva,
- d) rozhoduje o přijímání zahraničních návštěv a vysílání delegací Federálního shromáždění mimo schválený plán zahraničních styků,
- e) přikazuje výborům po projednání s předsedy sněmoven návrhy zákonných opatření; v takovém případě může pověřit z obou sněmoven výbory, které k nim předloží návrh usnesení (§ 39 odst. 4); přikazuje výborům i jiné návrhy, o nichž má jednat předsednictvo Federálního shromáždění,
- f) přijímá slib soudců Nejvyššího soudu České a Slovenské Federativní Republiky a soudců z povolání vojenských soudů.

§ 67

Předseda Federálního shromáždění podává pravidelně předsednictvu Federálního shromáždění zprávy o opatřeních, která učinil.

§ 68

(1) Předsedu Federálního shromáždění zastupuje první místopředseda Federálního shromáždění.

(2) Místopředsedové Federálního shromáždění zastupují předsedu Federálního shromáždění podle pořadí stanoveného usnesením předsednictva Federálního shromáždění.

(3) Při zastupování mají první místopředseda, popřípadě další místopředsedové Federálního shromáždění práva a povinnosti předsedy Federálního shromáždění.

Oddíl 3

Předsednictvo sněmovny a jeho jednání

§ 69

(1) Sněmovna volí ze svého středu své předsednictvo, které se skládá z předsedy, místopředsedy a dalších členů. Předsednictvo Sněmovny národů se skládá ze stejného počtu poslanců zvolených v České republice a poslanců zvolených ve Slovenské republice.

(2) Předsednictvo je orgánem sněmovny a působí i v době, kdy Federální shromáždění nezasedá. Je odpovědné sněmovně, které pravidelně podává zprávy o své činnosti.

(3) Členové předsednictva jsou odpovědní sněmovně, která je může kdykoli odvolat.

§ 70

(1) Předsednictvo sněmovny může pověřit některý z výborů vypracovat k projednávanému návrhu na základě stanovisek ostatních výborů stanovisko souhrnné; to však nevylučuje, aby jiný výbor předložil sněmovně stanovisko vlastní. V případě projednávání návrhů zákonů se postupuje podle § 39 odst. 4.

(2) Předsednictvo sněmovny může požádat výbor, aby své usnesení přezkoumal, není-li určité formulováno nebo nejsou-li stanoviska více výborů souladná; v tomto případě může požádat jeden z výborů, aby projednal s ostatními výbory společný postup.

(3) Předsednictvo sněmovny může pověřit jednotlivé výbory sněmovny, aby i po dobu mimo zasedání Federálního shromáždění pokračovaly ve své práci.

§ 71

(1) Schůze předsednictva sněmovny svolává předseda sněmovny.

(2) Schůze předsednictva sněmovny jsou neveřejné. Poslanci sněmovny se mohou zúčastnit schůzí předsednictva sněmovny kdykoli.

(3) Předsednictvo sněmovny může na své schůze zvát předsedy výborů sněmovny a další poslance; mají právo vyjádřit se k projednávané věci. Požádá-li o to výbor, je předsednictvo sněmovny povinno jeho předsedu na svou schůzi pozvat a umožnit mu, aby v ní vystoupil.

(4) Předsednictvo sněmovny se usnází nadpoloviční většinou hlasů všech svých členů.

§ 72

Ze schůzí předsednictva sněmovny se pořizují zápisy obsahové, neusnese-li se předsednictvo sněmovny na zápisu doslovném. Zápisy ověřuje k tomu pověřený člen předsednictva sněmovny a schvaluje je předseda sněmovny. Jinak platí ustanovení § 35 přiměřeně.

Oddíl 4

Předseda sněmovny

§ 73

Předseda sněmovny vykonává práva a povinnosti podle tohoto zákona a dále zejména:

- a) zastupuje sněmovnu navenek,
- b) podepisuje usnesení sněmovny a jejího předsednictva,
- c) informuje o usneseních sněmovny a jejích orgánů předsednictvo druhé sněmovny.

§ 74

Předseda sněmovny podává pravidelně předsednictvu sněmovny zprávy o opatřeních, která učinil.

§ 75

Předsedu sněmovny zastupuje místopředseda, popřípadě další členové předsednictva podle usnesení předsednictva sněmovny.

Oddíl 5

Výbory sněmovny a postup při jejich jednání

§ 76

(1) Sněmovna zřizuje ze svých poslanců výbory, jejichž zřízení je stanoveno ústavním zákonem nebo tímto zákonem; další výbory může sněmovna zřídit usnesením.

(2) Výbory jsou odpovědný sněmovně, která je zřídila. Předseda a ostatní členové výboru jsou odpovědni sněmovně, která je zvolila.

§ 77

(1) Výbory ve Sněmovně národů mají být složeny ze stejného počtu poslanců zvolených v České republice a zvolených ve Slovenské republice.

(2) Členy výborů sněmoven nemohou být předseda Federálního shromáždění, první místopředseda Federálního shromáždění, předsedové sněmoven a členové federální vlády.

§ 78

(1) Výbory projednávají v přiměřené lhůtě věci, které jim byly přikázány, a věci, na jejichž projednávání se usnesou.

(2) Výbory předkládají své návrhy, podněty a stanoviska sněmovně, popřípadě jejímu předsednictvu.

§ 79

(1) Své návrhy, podněty a stanoviska mohou výbory rovněž zasílat příslušným členům federální vlády, popřípadě vedoucím ostatních federálních ústředních orgánů; podle povahy věci o tom informují předsednictvo Federálního shromáždění.

(2) Členové federální vlády a vedoucí ostatních federálních ústředních orgánů jsou povinni výborům do 30 dnů, nestanoví-li výbor jinou lhůtu, sdělit, jaká opatření přijali k doporučením výborů.

(3) Neobdržel-li výbor ve stanovené lhůtě odpověď nebo nesouhlasí-li s ní, může předložit své doporučení předsednictvu sněmovny, popřípadě předsednictvu Federálního shromáždění k dalšímu opatření; může též sám informovat o svém stanovisku příslušného člena federální vlády, popřípadě jiného vedoucího federálního ústředního orgánu a požádat ho, aby svoji odpověď přezkoumal.

§ 80

Ustavující schůzi výboru svolá jeho předseda. Výbor zvolí na ustavující schůzi místopředsedu a tajemníka výboru.

§ 81

(1) Schůze výboru svolává a zpravidla řídí předseda nebo místopředseda výboru.

(2) Předseda je povinen svolat schůzi výboru, usnese-li se na tom sněmovna, předsednictvo sněmovny, předsednictvo Federálního shromáždění nebo požádá-li o to alespoň jedna třetina členů výboru. Pokud není v usnesení určeno nebo v žádosti požadováno, kdy se má schůze výboru konat, je předseda povinen svolat schůzi výboru nejpozději do 7 dnů od přijetí usnesení nebo doručení žádosti členů výboru.

(3) Návrh pořadu jednání a způsobu projednávání předkládá výboru zpravidla jeho předseda. Každý člen výboru může navrhnout změnu nebo doplnění pořadu jednání.

§ 82

(1) Schůze výboru jsou zpravidla veřejné. Účast zástupců veřejnosti je zaručena do naplnění kapacity míst v sálu, ve kterém výbor jedná. Ustanovení § 18 odst. 2 a 3 o neveřejném jednání platí pro výbor obdobně. Schůze výboru mandátového a imunitního jsou vždy neveřejné.

(2) Poslanci těch výborů, kterým nebyl určitý návrh přikázán k projednání, mohou písemně sdělit těm výborům, kterým návrh byl přikázán k projednání, své stanovisko.

(3) Poslanci, kteří nejsou členy výboru, jsou oprávněni se účastnit jednání tohoto výboru a vyjádřit se k projednávané věci.

(4) Na neveřejných schůzích výboru mohou být přítomni poslanci obou sněmoven, členové federální vlády a se souhlasem výboru jiné osoby.

§ 83

(1) Výbor může jednat, jestliže je přítomna nadpoloviční většina jeho členů.

(2) Před začátkem jednání výboru předseda sdělí, kteří poslanci požádali o omluvu neúčasti a kteří se dosud neomluvili.

(3) K platnosti usnesení výboru je třeba souhlasu nadpoloviční většiny přítomných členů výboru, pokud tento zákon nestanoví něco jiného.

(4) Na závěr projednávaného bodu pořadu výbor zpravidla zvolí sněmovního zpravodaje výboru.

(5) Jestliže alespoň jedna třetina přítomných členů výboru nevyslovila souhlas s usnesením výboru, ve stanovisku výboru se jejich mínění konstatuje, požádá-li o to kdokoli z přítomných členů výboru.

§ 84

(1) Členové federální vlády mají právo účastnit se všech schůzí výboru sněmovny; udělí se jim slovo, pokud o to požádají.

(2) Výbory sněmovny mají právo zvát na schůze členy federální vlády, generálního prokurátora České a Slovenské Federativní Republiky a vedoucí ostatních federálních ústředních orgánů a vyžadovat od nich vysvětlení a potřebné podklady; tito jsou povinni se dostavit na schůze výboru sněmovny a požadovaná vysvětlení podat a požadované poklady předložit. Výjimečně se mohou dát zastupovat jinými členy federální

vlády, popřípadě pověřenými zástupci, pokud s tím výbor vyslovil souhlas.

(3) Členové federální vlády, popřípadě ti, kdo je zastupují, si mohou na schůze výborů sněmoven přibrat odborníky a požádat předsedajícího, aby jim bylo uděleno slovo.

§ 85

(1) Výbory mohou, vyžaduje-li to povaha projednávané věci, též zvát na své schůze představitele ústředních orgánů České republiky a Slovenské republiky; požádají-li o to, udělí se jim slovo.

(2) Výbory mohou také přizvat k projednávání jednotlivých otázek odborníky a další občany a požádat je o stanovisko.

(3) K důležitým otázkám mohou pověřit odborníky, popřípadě vědecké ústavy a jiné instituce, aby vypracovali znalecké posudky, jiné potřebné expertizy a stanoviska pro jednání výborů. K vyjasnění obsahu podaného posudku může výbor požadovat, aby ten, kdo jej vypracoval, podal ústní vysvětlení před výborem.

§ 86

Výbor může usnesením upřesnit pravidla svého jednání a to tak, aby to nebylo v rozporu s tímto zákonem. Pro takové usnesení se vyžaduje souhlas nadpoloviční většiny všech členů výboru.

§ 87

Ze schůzí výboru sněmovny se pořizují zápisy obsahové, neusnesl-li se výbor sněmovny na zápisu do slovním. Zápisy a usnesení ověřuje tajemník výboru a schvaluje předseda výboru. Jinak platí ustanovení § 35 přiměřeně.

§ 88

(1) Výbory sněmovny i výbory obou sněmoven mohou konat společné schůze a předkládat společné návrhy.

(2) Pro jednání společné schůze výborů sněmoven platí ustanovení o jednání na schůzích výborů sněmoveny obdobně. V jejím řízení se však předsedové výborů střídají a výbory hlasují vždy odděleně.

§ 89

Výbor mandátový a imunitní

Výbor mandátový a imunitní zejména

- a) ověřuje, zda poslanci splnili podmínky stanovené v § 2 odst. 2,

- b) zkoumá, zda poslanci byli platně zvoleni a předkládá své návrhy sněmovně (čl. 47 odst. 2 ústavního zákona č. 143/1968 Sb.),
- c) jedná ve věcech zániku mandátu poslance a předkládá své návrhy sněmovně,
- d) předkládá sněmovně svá stanoviska k žádostem podle § 6,
- e) provádí šetření v disciplinárním řízení.

Oddíl 6

Komise

§ 90

(1) Předsednictvo Federálního shromáždění, sněmovny a výbory sněmoven mohou zřizovat ve věcech působnosti Federálního shromáždění stálé nebo dočasné komise složené výhradně z poslanců nebo složené i z jiných osob. Předsedou komise je vždy poslanec.

(2) Sněmovny a výbory sněmoven se mohou dohodnout na zřízení společných komisí.

(3) Pro jednání komisí platí přiměřeně ustanovení o jednání výboru sněmovny. Pověření, aby komise pokračovaly ve své práci i po dobu mimo zasedání Federálního shromáždění, může komisím udělit ten orgán, který je zřídil.

(4) Pro volbu členů komisí platí § 12 obdobně.

§ 91

Vyšetřovací komise

(1) Předsednictvo Federálního shromáždění nebo sněmovny mohou zřizovat pro objasnění závažných skutečností veřejného zájmu, které patří do působnosti Federálního shromáždění, vyšetřovací komisi.

(2) Vyšetřovací komise může vyslýchat svědky. O povinnosti svědčit, o předvolání a předvedení, zákazu výslechu, právu odeprít výpověď a o nároku na svědeckné platí přiměřeně ustanovení trestního řádu.⁷⁾

(3) Vyšetřovací komise může k objasnění skutečností důležitých pro její činnost přibrat znalce. Na přibrání znalce a na jeho povinnosti platí přiměřeně ustanovení trestního řádu.⁸⁾

(4) Jednání vyšetřovací komise mohou být přítomni pouze její členové, pokud vyšetřovací komise nerozhodne jinak.

(5) Členové vyšetřovací komise jsou povinni zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvědí při výkonu své funkce. Tato povinnost trvá i po skončení výkonu funkce.

(6) Vyšetřovací komise předkládá svá zjištění s příslušným návrhem k projednání tomu orgánu, který ji zřídil. Předsednictvo Federálního shromáždění nebo sněmovny zaujímají ke zjištěním a návrhu vyšetřovací komise stanovisko usnesením.

§ 92

Každý výbor, popřípadě komise (§ 90 a 91) má organizačního tajemníka, kterým je pracovník Kanceláře Federálního shromáždění.

ČÁST X

DISCIPLINÁRNÍ OPATŘENÍ

§ 93

(1) Proti poslanci lze zavést disciplinární řízení, jestliže urazil v souvislosti s výkonem funkce poslance zákonodárského sboru nebo jiného ústavního činitele.

(2) Disciplinární řízení se zahajuje na návrh toho, koho se urážka týká. Návrh se podává mandátovému a imunitnímu výboru příslušné sněmovny.

§ 94

(1) Proti poslanci lze zavést disciplinární řízení i tehdy, jestliže je důvodné podezření, že se dopustil jednání, kterým závažně porušil poslanecký slib.

(2) Disciplinární řízení se zahajuje na návrh předsednictva sněmovny nebo jejího výboru. Návrh se podává mandátovému a imunitnímu výboru příslušné sněmovny.

⁷⁾ § 93 odst. 1 a 2, § 94 až 104 trestního řádu.

⁸⁾ § 105 až 111 a § 118 trestního řádu.

§ 95

(1) Disciplinární řízení provádí mandátový a imunitní výbor.

(2) V disciplinárním řízení musí být poslanci poskytnuta možnost obhajoby. Je-li členem mandátového a imunitního výboru, není oprávněn v této věci hlasovat. Ten, jehož se urážka týká, nebo jeho zástupce je oprávněn se jednat mandátového a imunitního výboru účastnit.

(3) Po provedení potřebného šetření mandátový a imunitní výbor předloží návrh na usnesení předsednictvu sněmovny.

§ 96

(1) Předsednictvo sněmovny projedná návrh mandátového a imunitního výboru a rozhodne o tom, zda se poslanec jedná, pro které bylo disciplinární řízení vedeno, dopustil a případně mu uloží některé disciplinární opatření podle odstavců 2 nebo 3. Ustanovení § 95 odst. 2 platí obdobně.

(2) Jde-li o disciplinární řízení podle § 93, může být poslanci uloženo, aby se ve stanovené lhůtě a stanoveným způsobem omluvil.

(3) Jde-li o disciplinární řízení podle § 94, může být poslanci uložena důtka.

(4) Poslanec má právo do 15 dnů od rozhodnutí předsednictva sněmovny požádat sněmovnu, aby rozhodnutí předsednictva sněmovny přezkoumala. Sněmovna rozhodne po rozpravě hlasováním, že disciplinární opatření potvrzuje nebo že rozhodnutí předsednictva sněmovny zrušuje. Zrušením rozhodnutí předsednictva sněmovny nebo potvrzením disciplinárního opatření disciplinární řízení končí.

(5) Pokud poslanec nepožádal o přezkoumání disciplinárního opatření uloženého podle odstavce 2 a poslanec se ve stanovené lhůtě a stanoveným způsobem neomluvil, předsednictvo sněmovny může na návrh toho, koho se urážka týká, rozhodnout o vhodném způsobu uveřejnění svého rozhodnutí.

(6) Pokud poslanec nepožádal o přezkoumání disciplinárního opatření uloženého podle odstavce 3, důtka se vyhlásí na nejbližší schůzi sněmovny.

ČÁST XI

VŠEOBECNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 97

Kancelář Federálního shromáždění

Odborné, organizační a technické úkoly spojené se zabezpečováním činnosti Federálního shromáždění, jeho orgánů, sněmoven a jejich orgánů plní Kancelář

Federálního shromáždění. Podrobnosti upravuje zákon Federálního shromáždění.

§ 98

Parlamentní institut

(1) Parlamentní institut plní úkoly informační, vědecké a školící instituce Federálního shromáždění.

(2) Podrobnosti upravuje statut Parlamentního institutu, který schvaluje předsednictvo Federálního shromáždění.

§ 99

Parlamentní tiskový zpravodaj

(1) Parlamentní tiskový zpravodaj je informačním periodikem pro potřeby Federálního shromáždění i veřejnosti.

(2) Podrobnosti stanoví a schvaluje předsednictvo Federálního shromáždění.

§ 100

Parlamentní stráž

(1) K ochraně Federálního shromáždění a udržování pořádku zřizuje se Parlamentní stráž.

(2) Organizaci, úkoly, jakož i postavení a oprávnění jejích členů upravuje zákon Federálního shromáždění.

§ 101

Parlamentní dokumentace

(1) Parlamentní dokumentací se rozumí záznamy Federálního shromáždění a oficiální publikace.

(2) Záznamy Federálního shromáždění jsou veškeré záznamy pořizované ve Federálním shromáždění a uchovávané na všech typech záznamových médií. Práci se záznamy Federálního shromáždění upravuje Spisový řád Federálního shromáždění.

(3) Oficiálními publikacemi Federálního shromáždění jsou:

- a) parlamentní tisky (předlohy pro projednávání),
- b) zprávy o schůzích sněmoven,
- c) zprávy o nově schválených zákonech s uvedením jejich znění.

(4) Oficiální publikace Federálního shromáždění dostávají všichni poslanci a osoby uvedené v § 17.

§ 102

Po uplynutí volebního období Federálního shromáždění, popřípadě po jeho rozpuštění, nebudou již projednávány návrhy a podání, které nebyly do té doby vyřízeny, s výjimkou petic a těch záležitostí, o kte-

rých je do ustavení nového Federálního shromáždění oprávněno rozhodnout předsednictvo Federálního shromáždění.

§ 103

Zrušují se:

- a) zákon č. 31/1989 Sb., o jednacím řádu Federálního shromáždění,
- b) zákon č. 32/1989 Sb., o poslancích Federálního shromáždění, s výjimkou ustanovení § 8, 9, 19,

20 a 21, přičemž se v těchto ustanoveních vždy vypouštějí slova „socialistická organizace“ a „organizace“,

- c) čl. I zákona č. 457/1990 Sb., kterým se doplňuje zákon č. 31/1989 Sb., o jednacím řádu Federálního shromáždění, a kterým se mění trestní zákon č. 140/1961 Sb.

§ 104

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. března 1991.

Havel v. r.

Dubček v. r.

Čalfa v. r.

PŘEHLED

ustanovení zákona o jednacím řádu Federálního shromáždění

ČÁST I

ÚVODNÍ USTANOVENÍ..... § 1

ČÁST II

POSLANCI § 2–7

ČÁST III

POSLANECKÉ KLUBY § 8–10

ČÁST IV

USTAVUJÍCÍ SCHŮZE
SNĚMOVNY § 11 a 12

ČÁST V

PRVNÍ SPOLEČNÁ SCHŮZE
SNĚMOVEN..... § 13

ČÁST VI

SCHŮZE SNĚMOVEN

Svolávání schůzí sněmoven..... § 14
Jednání sněmoven § 15–25
Hlasování ve schůzích sněmoven..... § 26–29
Vztahy mezi sněmovnami § 30 a 31
Dohodovací řízení § 32–34
Zápisy o schůzích sněmoven § 35

ČÁST VII

PROJEDNÁVÁNÍ NÁVRHŮ
ZÁKONŮ..... § 36–49

ČÁST VIII

PROJEDNÁVÁNÍ DALŠÍCH
OTÁZEK V PŮSOBNOSTI
FEDERÁLNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ

Oddíl 1

Jednání o programovém prohlášení a
o vyslovení důvěry nebo nedůvěry
federální vládě § 50–52

Oddíl 2

Volba prezidenta republiky § 53

Oddíl 3

Interpelace a otázky § 54–57

Oddíl 4

Projednávání zahraničně politických
otázek § 58 a 59

Oddíl 5

Volby soudců § 60

Oddíl 6

Projednávání a vyřizování peticí § 61 a 62

ČÁST IX

ORGÁNY FEDERÁLNÍHO
SHROMÁŽDĚNÍ
A ORGÁNY SNĚMOVEN

Oddíl 1

Předsednictvo Federálního
shromáždění a jeho
jednání..... § 63–65

Oddíl 2

Předseda Federálního shromáždění ... § 66–68

Oddíl 3

Předsednictvo sněmovny
a jeho jednání § 69–72

Oddíl 4

Předseda sněmovny § 73–75

Oddíl 5

Výbory sněmovny a postup
při jejich jednání § 76–88
Výbor mandátový
a imunitní § 89

Oddíl 6

Komise..... § 90–92
Vyšetřovací komise § 91

ČÁST X

DISCIPLINÁRNÍ OPATŘENÍ § 93–96

ČÁST XI

VŠEOBECNÁ A ZÁVĚREČNÁ
USTANOVENÍ § 97–104

57

ZÁKONNÉ OPATRENIE

Predsedníctva Slovenskej národnej rady

z 25. januára 1991

o zriadení Policajného zboru Slovenskej republiky

Predsedníctvo Slovenskej národnej rady sa uznieslo podľa čl. 121 ods. 3 ústavného zákona č. 143/1968 Zb. o československej federácii v znení neskorších predpisov na tomto zákonnom opatrení:

§ 1

Z Verejnej bezpečnosti ako zložky Zboru národnej bezpečnosti sa na území Slovenskej republiky zriaďuje Policajný zbor Slovenskej republiky.

§ 2

Ak sa v iných všeobecne záväzných právnych predpisoch hovorí o Zbore národnej bezpečnosti, Ve-

rejnej bezpečnosti alebo o príslušníkoch Zboru národnej bezpečnosti alebo Verejnej bezpečnosti, rozumie sa tým podľa povahy veci Policajný zbor Slovenskej republiky a policajti.

§ 3

Spôsob označenia a znaky Policajného zboru Slovenskej republiky určí minister vnútra Slovenskej republiky osobitným predpisom.

§ 4

Toto zákonné opatrenie nadobúda účinnosť dňom vyhlásenia.

F. Mikloško v. r.

V. Mečiar v. r.

58

VYHLÁŠKA
federálního ministerstva práce a sociálních věcí
ze dne 30. ledna 1991
o vymezení obsahu mzdových prostředků

Federální ministerstvo práce a sociálních věcí stanoví podle § 123 odst. 1 písm. a) zákoníku práce, ve znění zákona č. 3/1991 Sb.:

§ 1

Tato vyhláška se vztahuje na právnické osoby oprávněné k podnikatelské činnosti,¹⁾ fyzické osoby provozující podnikatelskou činnost,²⁾ rozpočtové a příspěvkové organizace a občanská a zájmová sdružení³⁾ (dále jen „organizace“).

Mzdové prostředky

§ 2

(1) Mzdové prostředky jsou prostředky, kterých používají organizace k odměňování práce, nebo které vynakládají v přímé souvislosti s pracovní a obdobnou činností fyzických osob na základě jejich právního vztahu k organizaci. Zahrnují prostředky, z nichž organizace uhrazují

- a) mzdy a náhrady mzdy poskytované na základě pracovního poměru a obdobná plnění poskytovaná na základě služebního a členského poměru,
- b) mzdy (odměny) žákům středních odborných učilišť, odborných učilišť a učilišť za práci v období provozního výcviku,
- c) odstupné s výjimkou odstupného poskytovaného pracovníkům v hornictví podle zvláštního předpisu,⁴⁾ mzdové vyrovnání a obdobná plnění,
- d) odměny za práci, popřípadě obdobná plnění, poskytované na základě jiného vztahu než pracovního, služebního a členského poměru,
- e) částky, které organizace refundují jiným organizacím k úhradě plnění uvedených v písmenech a) až d) (např. refundace náhrad mzdy poskytnutých při uvolnění pracovníků k výkonu veřejných

funkcí, k plnění občanských povinností a jiných úkonů v obecném zájmu, refundace mzdových vyrovnání při přechodu pracovníků do nového zaměstnání v souvislosti s prováděním racionalizačních a organizačních opatření, popř. další refundace, na kterých se zaměstnavatelé dohodnou).

(2) Mzdy poskytované na základě pracovního poměru [odstavec 1 písm. a)] zahrnují

- a) tarifní (základní) mzdy (časové mzdy včetně osobních platů, úkolové mzdy, podílové mzdy, smíšené mzdy),
- b) mzdové příplatky a doplatky a jiná obdobná plnění,
- c) osobní ohodnocení,
- d) prémie a odměny,
- e) podíly na hospodářských výsledcích,
- f) naturální požitky, které se poskytují jako součást mzdy, popřípadě peněžité náhrady za ně,
- g) jiné mzdy poskytované podle obecně závazných nebo vnitřních mzdových předpisů nebo ustanovení kolektivní smlouvy.

(3) Odměny za práci a obdobná plnění [odstavec 1 písm. d)] zahrnují zejména

- a) odměny za práci podle dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr,
- b) odměny za práci (činnost) poskytované podle zvláštních předpisů v případech, kdy nevzniká pracovní vztah k organizaci (např. odměny za posudky znalců, odměny obyvatelům ústavů sociální péče za pracovní činnost při provozu ústavu, odměny dobrovolným pracovníkům pečovatelské služby, odměny závodním lékařům, odměny funkcionářům družstev, odměny zprostředkova-

¹⁾ § 1 hospodářského zákoníku.

²⁾ Zákon č. 105/1990 Sb., o soukromém podnikání občanů.

³⁾ Zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění zákona č. 300/1990 Sb. Čl. II zákona č. 103/1990 Sb., kterým se mění a doplňuje hospodářský zákoník.

⁴⁾ Vyhláška federálního ministerstva práce a sociálních věcí č. 19/1991 Sb., o pracovním uplatnění a hmotném zabezpečení pracovníků v hornictví dlouhodobě nezpůsobilých k dosavadní práci.

telům a rozhodcům, odměny předsedům a členům privatizačních komisí),

- c) odměny za využití vynálezů, průmyslových vzorů, zlepšovacích návrhů a za vyhodnocená řešení tematických úkolů a obdobné odměny,
- d) odměny podle předpisů o autorském právu,
- e) odměny (peněžitě ceny) z veřejných a užších soutěží a veřejných příslibů.

(4) Organizace nemá povinnost ze mzdových prostředků uhrazovat plnění uvedená v odstavci 1 písm. a) až d), jestliže se jí refundují ze mzdových prostředků jiné organizace; uhradí-li tato plnění ze mzdových prostředků, vyloučí je z nich při přijetí refundované částky.

(5) Pokud organizace poskytují plnění uvedená v odstavci 1 písm. a) a d) a vyplácí je podle zvláštních předpisů částečně nebo zcela v jiné než v československé měně, zahrnují do mzdových prostředků jen částky vyplacené v československé měně.

§ 3

(1) Mzdové prostředky se zahrnují do nákladů organizací s výjimkou prostředků na mzdy, které uhradí právnické osoby oprávněné k podnikatelské činnosti¹⁾ a fyzické osoby provozující podnikatelskou činnost²⁾ z fondu odměn nebo z použitelného zisku⁵⁾ (§ 4).

(2) Mzdové prostředky, ze kterých se uhrazují odměny, plnění a částky uvedené v § 2 odst. 1 písm. c) a d) s výjimkou odměn poskytovaných členům představenstev, dozorčích a správních rad, revizorům účtů a obdobným orgánům a částky refundované jiným organizacím k úhradě plnění uvedených v § 2 odst. 1 písm. c) a d) a náhrad mzdy, jestliže se refundují jenom tyto náhrady, se zahrnují do ostatních osobních nákladů organizací.

§ 4

Právnické osoby oprávněné k podnikatelské činnosti¹⁾ a fyzické osoby provozující podnikatelskou činnost²⁾ hradí z fondu odměn nebo z použitelného zisku⁵⁾

- a) pracovníkům složky mzdy, kterými se vytváří zainteresovanost na hospodářském výsledku (např.

podíly na hospodářských výsledcích) a další složky mzdy podle rozhodnutí organizace,

- b) vedoucímu organizace (např. řediteli, předsedovi družstva) nezaručenou část smluvní mzdy,
- c) členům představenstev, dozorčích a správních rad, revizorům účtů a obdobným orgánům odměny za jejich činnost.

§ 5

Zrušují se:

1. vyhláška č. 203/1988 Sb., o usměrňování mzdových prostředků státních podniků zemědělskopotravinářského komplexu, jednotných zemědělských družstev a společných podniků,
2. vyhláška č. 41/1989 Sb., o usměrňování mzdových prostředků podniků s obchodní činností, bytového hospodářství a místní výroby a služeb,
3. vyhláška č. 111/1989 Sb., o usměrňování mzdových prostředků v družstevních organizacích nedsdružených do svazů družstev,
4. vyhláška č. 145/1989 Sb., o usměrňování mzdových prostředků,
5. vyhláška č. 203/1989 Sb., o usměrňování mzdových prostředků v družstevních organizacích,
6. vyhláška č. 19/1990 Sb., o usměrňování mzdových prostředků v družstevních organizacích,
7. výnos ministerstva financí, cen a mezd České republiky ze dne 19. ledna 1989 č. 18/2777/88 o usměrňování mzdových prostředků státních podniků zemědělskopotravinářského komplexu, jejichž zakladateli jsou národní výbory,
8. výnos ministerstva financí, cen a mezd Slovenské republiky ze dne 20. června 1989 č. 5/1144/1989 o usměrňování mzdových prostředků státních podniků zemědělskopotravinářského komplexu, jejichž zakladateli jsou národní výbory.

§ 6

Pokud organizace postupovaly ve smyslu této vyhlášky přede dnem její účinnosti, považuje se to za postup učiněný podle této vyhlášky.

§ 7

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. března 1991.

Ministr:
Miller v. r.

⁵⁾ § 5 odst. 2 nařízení vlády ČSFR č. 577/1990 Sb., o finančním hospodaření státních podniků.

59

VYHLÁŠKA

federálního ministerstva spojů

ze dne 25. ledna 1991,

kteřou se mění a doplňuje vyhláška federálního ministerstva dopravy a spojů č. 78/1989 Sb.,
o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád)

Federální ministerstvo spojů podle § 7 odst. 1 zákona č. 222/1946 Sb., o poště (poštovní zákon), a § 2 vládního nařízení č. 240/1949 Sb., kterým se provádí poštovní zákon, stanoví:

Článek I

Vyhláška federálního ministerstva dopravy a spojů č. 78/1989 Sb., o právech a povinnostech pošty a jejích uživatelů (poštovní řád), se mění a doplňuje takto:

1. § 2 se doplňuje o odstavce 4, který zní:

„(4) U vybraných pošt lze do zemí, u nichž je to uvedeno v poštovním sazebníku, podávat zásilky mezinárodní zrychlené pošty (Express Mail Service), dále jen „zásilky EMS“. Tyto zásilky jsou dopravovány s nejvyšší předností, a to nejrychlejšími dopravními prostředky. Informace o zásilacích podmínkách zásilek EMS a o poštách, které tyto zásilky přijímají, je povinná poskytovat každá pošta.“.

2. § 4 odst. 2 písm. b) zní:

„b) zkáže podléhající biologické látky, s výjimkou uvedenou v bodě 42 přílohy č. 1 této vyhlášky,“.

3. § 4 odst. 7 se doplňuje další větou: „Převzetí věcí propadajících ve prospěch státu^{5a}) poště potvrdí orgán státní správy, který je převzal.“.

4. Za poznámku ⁵⁾ se doplňuje poznámka^{5a)}, která zní:

„5a) § 6 odst. 4 vládního nařízení č. 240/1949 Sb.“.

5. § 11 odst. 1 zní:

„(1) Adresa adresáta musí být uvedena na všech zásilkách, s výjimkou letákových zásilek (§ 19). Odesílatel může vyznačit svou adresu na každé zásilce, musí ji však uvést na všech zapsaných zásilkách a na nádražních psaních; doporučuje se uvádět ji na všech obyčejných listovních zásilkách do ciziny. Zasílají-li se v zapsané zásilce vnitřního styku návrhy k soutěži, může odesílatel svou adresu nahradit poznámkou „Anonymní soutěž“ a svou adresu uvést jen na podací stvrzenice.“.

6. § 11 odst. 6 zní:

„(6) Na zásilkách do ciziny se adresa píše podle zvyklostí země, do níž je zásilka určena; místo a země

určení se uvádí velkými písmeny. Na zásilkách poste restante má být uveden i název pošty, u níž má být zásilka uložena, a poznámka „POSTE RESTANTE“, psaná velkými písmeny. Vzory správného psaní adres do některých zemí a dovolené zkratky pro vyznačení země určení jsou uvedeny v poštovním sazebníku.“.

7. § 15 odst. 2 zní:

„(2) Jako novinové zásilky nelze zasílat tisk

- a) je-li při jednom podání k poštovní dopravě podáváno méně než 100 shodných výtisků,
- b) s obsahem převážně reklamním,
- c) do ciziny.“.

8. Z § 15 odst. 7 se vypouští třetí věta.

9. Do § 16 odst. 2 se doplňuje písmeno g), které zní:

„g) uvést v adrese za jménem adresáta poznámku „Ou tout autre occupant des lieux“ (nebo jinému obyvateli v místě), nebo stejnou poznámku v jazyce známém v zemi určení.“.

10. § 17 odst. 1 zní:

„(1) V balíčcích lze zasílat zboží a jiné věci, včetně písemností, které mají povahu aktuálního sdělení; ty však nesmějí tvořit více než polovinu hmotnosti zásilky, jinak se zásilka považuje za psaní.“.

11. § 21 odst. 2 se doplňuje další větou, která zní: „Vnitřní balení cenných psaní, obsahujících bankovky a cenné papíry s hodnotou vyšší než 2000 Kčs, musí být z kartonu, umělé hmoty, kovu, nebo jiného materiálu, pevnějšího než papír.“.

12. První věta § 23 odst. 1 zní: „Ve vnitřním styku se poštovními poukázkami mohou zasílat neomezené peněžní částky; telegrafickými poštovními poukázkami, adresovanými poste restante, však jen peněžní částky do 5000 Kčs včetně.“.

13. § 33 odst. 1 se doplňuje další větou, která zní: „Adresa odesílatele zásilek podávaných hromadně musí být v České a Slovenské Federativní Republice.“.

14. § 39 se doplňuje o odstavec 15, který zní:

„(15) Obyčejné tiskoviny, došlé z ciziny s poznámkou „Ou tout autre occupant des lieux“ za označením adresáta, doručí pošta do odevzdačního místa, i když v něm adresát zásilky nebydlí.“.

15. § 46 odst. 5 zní:

„(5) Nelze-li zjistit adresáta zásilky podle domovní schránky nebo z přehledu uživatelů bytů, u organizací z označení na objektu, postupuje pošta podle § 54 odst. 2; výjimkou jsou zásilky uvedené v § 39 odst. 15.“.

16. § 55 odst. 5 písm. e) zní:

„e) mezinárodního styku, které odesílatel označil na adresní straně poznámkou „Ne pas réexpédier“ nebo „Ou tout autre occupant des lieux“.“.

17. § 62 odst. 3 zní:

„(3) Při podání reklamace, s výjimkou reklamace obyčejné listovní zásilky nebo stvrzené doručanky, vybírá pošta sazbu podle poštovního sazebníku. Žádá-li reklamující, aby reklamace byla dopravována telekomunikačními zařízeními nebo zásilkou EMS, musí uhradit ještě příslušnou sazbu.“.

18. V § 62 odst. 6 se část věty za středníkem mění na: „; sazba za zvláštní dopravu reklamace se nevrací.“.

19. § 63 odst. 2 zní:

„(2) U doporučené zásilky mezinárodního styku odpovídá pošta za ztrátu, úbytek a poškození. Za ztracenou doporučenou zásilku mezinárodního styku vyplátí pošta náhradu ve výši 973 Kčs bez ohledu na hodnotu obsahu zásilky. Požaduje-li však odesílatel nebo adresát náhradu nižší, vyplátí se jen požadovaná částka.“.

20. § 63 se doplňuje odstavcem 2a, který zní:

„(2a) Za poškození nebo úbytek obsahu doporučené zásilky mezinárodního styku vyplátí pošta náhradu obdobně podle odstavce 3, nejvýše však 973 Kčs. Náhradu vyplátí za předpokladu, že

c) úbytek nebo poškození obsahu byly zjištěny nejpozději při dodání zásilky.“.

21. § 63 odst. 4 zní:

„(4) Za balíky bez udané ceny nesmí náhrada převyšovat

a) ve vnitřním styku částku 15 Kčs za každých i započatých 500 g hmotnosti vyznačené na podací stvrzence nebo na balíku,

b) v mezinárodním styku za balík
do hmotnosti 5 kg částku 1751 Kčs
o hmotnosti přes 5 kg
do 10 kg částku 2594 Kčs
o hmotnosti přes 10 kg částku 3502 Kčs.“.

22. Příloha č. 1 bod 42 včetně nadpisů zní:

„Zkáze podléhající biologické látky

(42) Zkáze podléhající biologické látky lze, kromě látek zasílaných k vyšetření podle bodů 43 až 47, zasílat jen mezi ústavy a úředně uznanými laboratořemi. Ve vnitřním styku se zasílají v pilných křehkých balících; do hmotnosti 250 g je lze zasílat také v doporučených zásilkách. V mezinárodním styku lze zkáze podléhající biologické látky zasílat jen do zemí, u nichž je to uvedeno v poštovním sazebníku, a to jen v zásilkách EMS. Obal zásilky musí být na adresní straně opatřen fialovou nálepkou pošty „Zkáze podléhající biologické látky“ a poznámkou o obsahu (např. „Krev ke zkoušce“, „Biologický materiál“, „Nakažlivé látky“). Každá zásilka musí být na všech stranách označena nápadným černým křížem.“.

23. Z přílohy č. 1 se vypouští bod 48 včetně nadpisu.

24. V příloze č. 3 bod 1 písm. e) ve sloupci „Nejvyšší dovolená hmotnost pro mezinárodní styk“ zní: „2 kg; do některých zemí podle poštovního sazebníku jen 1 kg, popř. 500 g.“.

Článek II

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. března 1991.

Ministr:

Prof. ing. Petrík CSc. v. r.

60

VYHLÁŠKA

Státní banky československé

ze dne 14. února 1991

o vydávání mincí po 1 haléři, 5 haléřích, 10 haléřích, 20 haléřích, 50 haléřích, 1 Kčs, 2 Kčs a 5 Kčs se státním znakem České a Slovenské Federativní Republiky

Státní banka československá vyhláší podle § 16 písm. d) zákona č. 130/1989 Sb., o Státní bance československé:

§ 1

V průběhu roku 1991 budou postupně vydávány do oběhu mince po 1 haléři, 5 haléřích, 10 haléřích, 20 haléřích, 50 haléřích, 1 Kčs, 2 Kčs a 5 Kčs se státním znakem České a Slovenské Federativní Republiky (dále jen „mince“).

§ 2

(1) Mincovní slitiny, hmotnosti, průměry a úprava hrany zůstávají u mincí nezměněny.¹⁾

(2) Na lícních stranách mincí je uprostřed státní znak České a Slovenské Federativní Republiky. Nad ním je zkratka názvu státu „ČSFR“ a pod ním letopočet ražby. Po stranách státního znaku jsou tři stylizované lípové lístky. Pod letopočtem uprostřed dole je značka autora návrhů lícních stran Miroslava Ronaie „R“.

(3) Na rubové straně mincí po 1 haléři je uprostřed číslice „1“. Po stranách při okraji mince jsou lípové snítky sepnuté stužkou uprostřed dole.

(4) Na rubové straně mincí po 5 haléřích, 10 haléřích, 20 haléřích a 50 haléřích je uprostřed označení hodnoty hodnotovými čísly a písmenem „h“. Pod hodnotovými čísly je umístěna značka autora návrhu rubových stran akademického sochaře Františka Davida „D“.

(5) Rubová strana mincí po 1 Kčs se nemění.

(6) Na rubové straně mincí po 2 Kčs je v pravé části označení hodnoty velkou číslicí „2“ a zkratka měnové jednotky „Kčs“. V levé části je umístěn stylizovaný lípový list. Značka autora návrhu rubové strany akademického sochaře Josefa Nálepky „JN“ je umístěna vpravo od stopky stylizovaného listu.

(7) Na rubové straně mincí po 5 Kčs je uprostřed označení hodnoty velkou číslicí „5“. Na pozadí jsou zpodobeny konstrukce stavebních jeřábů, v pravé horní části je stylizovaný květ. Jméno autora návrhu rubové strany akademického sochaře Jiřího Harcuby „HARCUBA“ je umístěno pod číslicí „5“.

§ 3

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 1. dubna 1991.

Předseda Státní banky československé:

Ing. Tošovský v. r.

¹⁾ Vyhláška č. 45/1953 Sb., o vydání peněz vzoru 1953.

Vyhláška č. 48/1957 Sb., o vydání mincí 1 Kčs.

Vyhláška č. 61/1966 Sb., o vydání mincí po 5 Kčs a o vydání pamětních stříbrných desetikorun „Velká Morava – 1100 let“.

Vyhláška č. 62/1972 Sb., o vydání mincí po 20 haléřích a 2 Kčs.

Vyhláška č. 82/1974 Sb., o vydání mincí po 10 haléřích vzoru 1974.

Vyhláška č. 33/1977 Sb., o vydání mincí po 5 haléřích vzoru 1977.

Vyhláška č. 101/1978 Sb., o vydání mincí po 50 haléřích vzoru 1978.

61

SDĚLENÍ

federálního ministerstva zahraničních věcí

Federální ministerstvo zahraničních věcí sděluje, že na 1. zasedání Revizního výboru COTIF, které se konalo ve dnech 14.–24. prosince 1989, byly přijaty změny Úmluvy o mezinárodní železniční přepravě (COTIF), vyhlášené č. 8/1985 Sb. Změny vstoupily v platnost dne 1. ledna 1991 a tímto dnem vstoupily v platnost i pro Českou a Slovenskou Federativní Republiku.

Český překlad změn se vyhlašuje současně.

Přípojek A k Úmluvě o mezinárodní
železniční přepravě (COTIF) z 9. května
1980

**Jednotné právní předpisy
pro smlouvu o mezinárodní železniční přepravě cestujících
a zavazadel (CIV)**

(dále je uváděno jen nové znění, resp. doplňky příslušných ustanovení)

Článek 17

§ 3 se vypouští.

Článek 19

Tento článek zní:

„§ 1 Pokud mezinárodní tarify předem nestanoví výjimku, je cestovní zavazadlo odbaveno jen po předložení jízdenky platné nejméně až do stanice určení cestovního zavazadla. Dovolují-li tarify podej cestovního zavazadla bez předložení jízdenky, platí ustanovení Jednotných právních předpisů o právech a povinnostech cestujících, pokud jde o cestovní zavazadla, přiměřeně pro odesílatele cestovního zavazadla.

§ 2 Železnice si ponechá možnost přepravit cestovní zavazadlo jinou než cestujícím použitou cestou. Ve stanici podání, jakož i v přípojných stanicích, ve kterých musí být cestovní zavazadlo přeloženo, následuje přeprava příštím, pro pravidelnou přepravu cestovních zavazadel určeným vlakem. Cestovní zavazadla se mohou výše uvedeným způsobem přepravovat jen tehdy, nebrání-li tomu při odjezdu nebo po cestě celní nebo jiné předpisy.

§ 3 Pokud mezinárodní tarify nestanoví žádnou výjimku, musí být dovozně za zavazadla zapláceno při podeji.

§ 4 Tarify nebo jízdní řády mohou přepravu cestovních zavazadel v určitých vlcích nebo druhích vlaků nebo do a z určitých železničních stanic vyločit nebo omezit.

§ 5 Pokud podej cestovních zavazadel není řešen v tomto článku, platí předpisy platné v podací stanicích.“.

Článek 20

Text § 4 písm. c) se mění takto:

„c) den a hodina podání,“.

Článek 25

Text § 4 se mění takto:

„§ 4 V případě nesprávného použití tarifu nebo dojde-li k omylu při výpočtu nebo výběru přepravní ceny a jiných výdajů, je železnice povinná vrátit přeplatek nebo jí musí být zaplácen nedoplatek jen

tehdy, převyšuje-li u každé jízdenky nebo zavazadlového lístku dvě zúčtovací jednotky.“.

Článek 38

Text § 1 písm. a) se mění takto:

„a) je-li výše škody dokázána, částku ve výši této škody, nejvýše však 40 zúčtovacích jednotek za každý chybějící kilogram hrubé hmotnosti, nebo 600 zúčtovacích jednotek za každý kus zavazadla.“.

Článek 41

Text § 3 a § 4 odst. 1 se mění takto:

„§ 3 nesmí přesahovat 8000 zúčtovacích jednotek“.

§ 4 Celková náhrada škody nesmí přesahovat 1000 zúčtovacích jednotek.“.

Článek 43

Text § 3 se mění takto:

„§ 3 U cestovních zavazadel mohou být požadovány úroky jen tehdy, přesahuje-li náhrada 8 zúčtovacích jednotek na každý zavazadlový lístek.“.

Přípojek B k Úmluvě o mezinárodní
železniční přepravě (COTTF) z 9. května
1990

Jednotné právní předpisy pro smlouvu o mezinárodní železniční přepravě zboží (CIM)

(dále je uváděno jen nové znění, resp. doplňky příslušných ustanovení)

Článek 3

Text § 4 se mění takto:

„§ 4 Jestliže příslušný orgán rozhodl, aby

- provoz byl přechodně nebo trvale, zčásti nebo zcela zastaven,
- určité zásilky byly vyloučeny z přepravy nebo přijímány k přepravě jen za určitých podmínek,
- určité zboží bylo přijato k přepravě přednostně

musí být tato opatření neprodleně oznámena veřejnosti a železnicím, které o nich informují železnice jiných států ke zveřejnění.“.

Článek 11

Text § 1 a 2 se mění takto:

„§ 1 Přepravní smlouva je uzavřena se opatří nákladní list a popřípadě každý doplňkový list otiskem datového razítka odesílací stanice ...“.

§ 2 Úkony podle § 1 musí následovat ihned po podeji k přepravě všeho v nákladním listu uvedeného zboží a – pokud je tak stanoveno předpisy platnými v odesílací stanici – po zaplacení výdajů, které vzal na sebe odesílatel nebo po složení jistoty podle Článku 15 § 7.“.

Článek 12

§ 2 zní:

„§ 2 Železnice stanoví jednotný vzor nákladního listu, jehož součástí musí být druhopis určený pro odesílatele. Pro určité přepravy, zejména pro přepravy mezi sousedními státy, mohou železnice v tarifech stanovit použití nákladního listu podle zjednodušeného vzoru. Pro určité přepravy se zeměmi nezúčastněnými v této Úmluvě, mohou tarify stanovit použití zvláštního postupu.“.

Článek 14

§ 8 se vypouští.

Článek 19

§ 5 zní:

„§ 5 Označování zboží odesílatelem je upraveno doplňujícími ustanoveními nebo tarify.“.

§ 6 se vypouští.

Článek 24

§ 1 zní:

„§ 1 Kromě doplatku rozdílu dovozného a náhrady případné škody může železnice vybírat:

- a) přírážku k dovoznému ve výši jedné zúčtovací jednotky za každý kilogram hrubé hmotnosti celého kusu
 - 1. při nesprávném, nepřesném nebo neúplném označení látek a předmětů vyloučených podle RID z přepravy
 - 2. při nesprávném, nepřesném nebo neúplném označení látek a předmětů, které jsou podle RID připuštěny k přepravě za zvláštních podmínek, nebo nebyly-li dodrženy podmínky RID

Doplňující ustanovení mohou předem stanovit jiné způsoby výpočtu přírážky k dovoznému, zejména paušální přírážku k dovoznému u prázdných vozů přepravců.

- b) přírážku k dovoznému ve výši 5 zúčtovacích jednotek za každých 100 kg hmotnosti, která převyšuje dovolenou mez zatížení vozu, byl-li vůz naložen odesílatelem.“.

§ 2 se vypouští.

§ 3 přečísluje se na § 2.

§ 4 přečísluje se na § 3.

§ 5 přečísluje se na § 4 a zní takto:

„§ 4 Případy, ve kterých se přírážka k dovoznému nevybírám, upřesňují doplňující ustanovení.“.

Článek 27

§ 2, 3 a 4 zní:

„§ 2 Nejsou-li dodací lhůty stanoveny podle § 1 platí – s výhradou ustanovení následujících paragrafů – tyto maximální dodací lhůty:

- a) pro vozové zásilky:
 - výpravní lhůta 12 hodin,
 - přepravní lhůta za každých
i jen započatých 400 km 24 hodin,
- b) pro kusové zásilky
 - výpravní lhůta 22 hodin,
 - přepravní lhůta za každých
i jen započatých 200 km 24 hodin

Všechny vzdálenosti se rozumí v tarifních kilometrech.

§ 3 Výpravní lhůta se počítá pouze jednou, bez ohledu na počet zúčastněných železnic. Přepravní lhůta se počítá za úhrnnou vzdálenost z odesílací stanice do stanice určení.

§ 4 Železnice mohou stanovit přírážky k dodacím lhůtám o určité délce v těchto případech:

- a) pro zásilky podávané k přepravě nebo dodávané mimo stanici,
- b) pro zásilky přepravované:
 - 1. po tratích s rozdílným rozchodem,
 - 2. po moři nebo po vnitrozemských vodních cestách,
 - 3. po silnici, jestliže není železniční spojení,
- c) beze změn,
- d) beze změn.“.

§ 6 zní:

„§ 6 Dodací lhůta počíná uplynutím 24. hodiny dne, kdy byla zásilka přijata k přepravě.“.

§ 8 zní:

„§ 8 Dodací lhůta neplyne o nedělích a zákonných svátcích. O sobotách neplyne ve státech, kde to je pro jejich železniční nákladní dopravu stanoveno platnými předpisy.“.

V § 9 se vypouští odst. 2.

Článek 29

§ 1 zní:

„§ 1 Bylo-li tarifu užito nesprávně nebo došlo-li k chybám při výpočtu přepravného nebo při jeho vybírání, musí být nedoplatek zaplacen a přeplatek vrácen.

Nedoplatek se nevybere a přeplatek se nevrátí, nedosáhne-li u jednoho nákladního listu 8 zúčtovacích jednotek. Vrácení se uskuteční z vlastního podnětu.“.

Článek 30

Text § 2 se mění takto:

„§ 2 Příkazy musí být dány prohlášením podle železnicemi stanoveného vzoru. Toto prohlášení musí odesílatel opakovat a podepsat na druhopisu nákladního listu, který železnici předloží. Podpis může být natištěn nebo nahrazen razítkem odesílatele. Každý příkaz daný jiným způsobem, než je předepsáno, je neplatný.“.

Článek 31

Text § 2 se mění takto:

„§ 2 Příkazy musí být dány prohlášením podle železnicemi stanoveného vzoru. Každý příkaz daný jiným způsobem, než je předepsáno, je neplatný.“.

Text § 3 písm. d) se mění takto:

„d) označil podle § 1 písm. c) určitou osobu a tato osoba odebrala nákladní list, převzala zboží nebo uplatnila svá práva podle článku 28 § 4.“.

Článek 33

Text § 4 se mění takto:

„§ 4 Mění-li pokyny odesílatele označení příjemce nebo stanice určení nebo jsou-li sděleny stanicí, kde se zboží nachází, musí odesílatel své pokyny zapsat do druhopisu nákladního listu a tento předložit železnici.“.

Článek 34

Text § 1 se mění takto:

„§ 1 Vznikne-li překážka při dodání, musí o tom železnice podat odesílateli neprodleně zprávu a vyžádat si jeho pokyny.“.

Text § 2 se mění takto:

„§ 2 Pomine-li překážka při dodání zboží dříve, než dojdou stanici určení pokyny odesílatele, vydá se zboží příjemci. Odesílatel o tom musí být bezodkladně vyzooměn.“.

§ 5 se vypouští.

§ 6, 7 a 8 se přecíslovávají na § 5, 6 a 7.

Článek 38

Text § 2 se doplňuje o nový odstavec 2, který zní:

„Tato domněnka platí dále, jestliže přepravní smlouva předcházející novému podeji byla podrobená jiné srovnatelné mezinárodní úmluvě o přímé mezinárodní železniční přepravě a tato obsahuje stejnou právní domněnku ve prospěch zásilek podaných k přepravě podle Jednotných právních předpisů.“.

Článek 41

Text § 1 písm. a) a b) se mění takto:

„§ 1 a) 2 % hmotnosti u kapalin nebo u zboží podaného k přepravě ve vlhkém stavu

b) 1 % hmotnosti u suchého zboží“.

Text § 4 se mění takto:

„§ 4 Při úplné ztrátě nebo při ztrátě jednotlivých kusů se při výpočtu náhrady škody nesráží nic za ztrátu na hmotnosti přepravou.“.

Článek 45

Odst. 1 zní:

„Poskytuje-li železnice zvláštní přepravní podmínky zvláštními nebo výjimečnými tarify, které

ve srovnání s obecně platnými tarify poskytují slevu z dovozného, může železnice omezit náhradu příslušející oprávněnému za překročení dodací lhůty za podmínky, že toto omezení je v tarifech uvedeno.“.

Článek 59

§ 2 a 3 zní:

„§ 2 Odesílací železnice odpovídá za dovozné a jiné výdaje, které nevybrala, ačkoliv je odesílatel podle článku 15 vzal na sebe.

§ 3 Dodá-li železnice určení zboží, aniž by vybrala přepravné nebo jiné pohledávky z přepravní smlouvy, pak za tyto částky odpovídá.“.

Článek 65

§ 1 a 2 zní:

§ 1 Může-li hospodářský a finanční stav některého státu způsobit při používání oddílu VI vážné nesnáze, mohou se dva nebo více jiných států dohodami odchýlit od článků 15, 17 a 30 tím, že pro přepravu se státem nacházejícím se v těžkostech stanoví, že

a) zásilky odesílané z každého z těchto států musejí být povinně vyplaceny odesílatelem až po hranice státu, který má těžkosti, ale ne dále,

b) zásilky určené do každého z těchto států musejí být povinně vyplaceny odesílatelem až po hranice státu, který má těžkosti, ale ne dále,

c) zásilky do a ze státu, který má těžkosti, nesmí být zatíženy ani dobírkami, ani zálohami, nebo že tyto jsou dovoleny jen do stanovených částek,

d) odesílatel nesmí změnit přepravní smlouvu, pokud jde o zemi určení, výplatní záznam a dobírku.

§ 2 Za podmínek stanovených v § 1 a se zmocněním svých vlád se mohou železnice, které mají vztahy se železnicí státu nacházejícího se v těžkostech, dohodnout o odchylkách z článků 15, 17, 30 a 31 ve vzájemné přepravě se železnicí státu, který má těžkosti.

Taková odchylka se rozhodne dvoutřetinovou většinou železnic, které mají vztahy se železnicí státu, nacházejícího se v těžkostech.“.

Článek 65 se doplňuje o nový § 5, který zní:

„§ 5 Bez ohledu na ustanovení tohoto článku, může každý stát přijmout jednostranná opatření podle článku 3, § 4 písmena b).“.

62

Ministerstvo zdravotnictví České republiky

vydalo podle § 47 a 49 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, výnos ze dne 12. září 1990 č. j. ČIL-482-10.1. 1989, kterým se prohlašují další přirozeně se vyskytující zdroje minerálních vod v lázeňských místech Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Luhačovice, Lázně Libverda a Hodonín za přírodní léčivé zdroje a ve zřídelních místech Kyselka, Ondrášov, Lázně Kynžvart, Brodek u Přerova, Žďár, Lesná a Velká Štáhle za přírodní minerální vody stolní.

Výnos nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Do výnosu možno nahlédnout a jeho znění zakoupit na ministerstvu zdravotnictví České republiky.

OPATŘENÍ
FEDERÁLNÍCH ORGÁNŮ A ORGÁNŮ REPUBLIK

UZNESENIE
Slovenskej národnej rady
z 12. februára 1991

o schválení zákonného opatrenia Predsedníctva Slovenskej národnej rady z 25. januára 1991 o zriadení Policajného zboru Slovenskej republiky

Slovenská národná rada

podľa čl. 121 ods. 4 ústavného zákona č. 143/1968 Zb. o československej federácii schvaľuje zákonné opatrenie Predsedníctva Slovenskej národnej rady z 25. januára 1991 o zriadení Policajného zboru Slovenskej republiky.

Mikloško v. r.

REDAKČNÍ SDĚLENÍ
o opravě chyby
v zákonu č. 194/1988 Sb., o působnosti federálních ústředních orgánů
státní správy, v českém i slovenském vydání

V § 42 písm. c) má být místo „bezpečnosti práce“ správně uvedeno „bezpečnostní práce“.

Redakce

Vydavatel: Federální ministerstvo vnitra - **Redakce:** Nad štolou 3, poštovní schránka 21/SB, 170 34 Praha 7 - Holešovice, telefon (02) 37 69 71 a 37 88 77, telefax (02) 37 88 77 - **Administrace:** SEVT, s. p., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon (02) 53 38 41-9, telefax (02) 53 10 14, 53 00 26, telex 123518 - Vychází podle potřeby - **Roční zálohované předplatné činí 480,- Kčs** a je stanoveno za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku - **Účet pro předplatné:** Komerční banka Praha 1, účet č. 19-706-011- Novinová sazba povolena poštou Praha 07, číslo 313348 BE 55 - **Tisk:** Tiskárna federálního ministerstva vnitra - Dohlédací pošta Praha 07.

Distribuce předplatitelům: SEVT, s. p., Tržiště 9, 118 16 Praha 1 - Malá Strana, telefon 53 38 41-9, telefax 531014, 530026, telex 123518 - Požadavky na zrušení odběru a změnu počtu výtisků pro nadcházející ročník je třeba uplatnit do 15. 11. kalendářního roku. Změny adres se provádějí do 15 dnů. V písemném styku vždy uvádějte číslo vyučtování - Požadavky na nové předplatné budou vyřízeny do 15 dnů a dodávky budou zahájeny od nejbližší částky po tomto datu - Reklamace je třeba uplatnit písemně do 15 dnů od data rozeslání. - Jednotlivé částky lze na objednávku obdržet v odbytovém středisku SEVT, Svatoslavova 7, 140 83 Praha 4 - Nusle, telefon 43 36 15, za hotově v prodejnách SEVT: Praha 2, Bruselská 2, telefon (02) 25 84 93 - Brno, Česká 14, telefon (05) 265 72 - Karlovy Vary, Sokolovská 53, telefon (017) 268 95, v prodejnách Knihy: Olomouc, nám. Míru 5 - Ostrava, Dimitrova 14 - Ostrava, Výškovická ul., obchodní pavilóny a ve vybrané síti prodejen PNS.